

Wariant skutków z mocy uchwał KRS

Projekt z dnia 3 lutego 2025 r.

USTAWA

z dnia r.

o przywróceniu prawa do niezależnego i bezstronnego sądu ustanowionego na podstawie prawa przez uregulowanie skutków uchwał Krajowej Rady Sądownictwa podjętych w latach 2018-2025 oraz o zmianie niektórych innych ustaw^{1), 2)}

W poczuciu odpowiedzialności za ochronę wolności i praw człowieka, odbudowanie konstytucyjnego stanu praworządności, realizację podstawowych zasad, standardów oraz wartości demokratycznego państwa prawnego, zagwarantowanie niezawisłości wszystkich sędziów, przywrócenie działania sądów ustanowionych na podstawie prawa i zapewnienie pełnej niezależności sądownictwa, podważonych wskutek pozbawienia Krajowej Rady Sądownictwa w latach 2018 – 2025 tożsamości konstytucyjnej, a także w celu przezwyciężenia bezprecedensowego kryzysu wymiaru sprawiedliwości w Polsce oraz wykonania licznych orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Sądu Najwyższego i Naczelnego Sądu Administracyjnego, dążąc przede wszystkim do zapewnienia obywatelom i wszystkim jednostkom prawa do sądu, poczucia pewności prawa oraz zaufania do sędziów i sądów, stanowi się, co następuje:

¹⁾ Niniejsza ustawa wykonuje wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 11 listopada 2023 r w sprawie 50849/21 Wałęsa przeciwko Polsce.

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, ustawę z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych, ustawę z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, ustawę z 21 lipca 2001 – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawę z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych, ustawę z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, ustawę z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze, ustawę z dnia 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw, ustawę z dnia 8 grudnia 2017 o Sądzie Najwyższym, ustawę z dnia 6 marca 2018 r. o Rzeczniku Małych i Średnich Przedsiębiorców, ustawę z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, ustawę z dnia 30 sierpnia 2019 r. o Państwowej Komisji do spraw przeciwdziałania wykorzystaniu seksualnemu małoletnich poniżej lat 15, ustawę z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw.

Rozdział 1

Przepis ogólny

Art. 1

Ustawa określa zasady i tryb uregulowania skutków uchwał podjętych w latach 2018–2025 przez Krajową Radę Sądownictwa, ukształtowaną na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 3).

Rozdział 2

Uregulowanie skutków uchwał podjętych przez Krajową Radę Sądownictwa w latach 2018-2025

Art. 2.

1. Postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa zakończone uchwałami w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego, sędziego sądu apelacyjnego, sędziego sądu okręgowego, sędziego sądu rejonowego, sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego, sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, sędziego wojskowego sądu okręgowego lub sędziego wojskowego sądu garnizonowego, o których mowa w art. 1, podlegają wznowieniu z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w art. 4 ust. 1 i art. 30 ust. 1, w części, w jakiej postępowanie zostało zakończone uchwałą o przedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego.

2. Organem właściwym do podejmowania czynności w postępowaniu, o którym mowa w ust. 1, jest Krajowa Rada Sądownictwa.

3. Krajowa Rada Sądownictwa ogłasza listę uchwał o przedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego, o których mowa w ust. 1, z wymienieniem osób przedstawionych we wniosku, w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" w terminie dwóch tygodni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 3.

W postępowaniu, o którym mowa w art. 2 ust. 1, Krajowa Rada Sądownictwa uchyla uchwałę o przedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego, sędziego sądu apelacyjnego, sędziego sądu okręgowego, sędziego sądu rejonowego, sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego, sędziego wojewódzkiego sądu

administracyjnego, sędziego wojskowego sądu okręgowego lub sędziego wojskowego sądu garnizonowego i w tej części umarza postępowanie jako niedopuszczalne z powodu przeprowadzenia postępowania i podjęcia uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną na podstawie ustawy, o której mowa w art. 1.

Art. 4.

1. Przeprowadzenie postępowania i podjęcie uchwały o przedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną na podstawie ustawy, o której mowa w art. 1, nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania, o którym mowa w art. 2 ust. 1, jeżeli na skutek uchwały do pełnienia urzędu na stanowisku:

- 1) sędziego sądu rejonowego została powołana osoba, o której mowa w art. 18 lub 20 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2017 r., poz. 1139);
- 2) sędziego sądu rejonowego została powołana osoba będąca asesorem sądowym;
- 3) sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego została powołana osoba będąca asesorem sądowym w wojewódzkim sądzie administracyjnym;
- 4) sędziego została powołana osoba powracająca na to stanowisko, chyba że osoba ta została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego na skutek uchwały, o której mowa w art. 1;
- 5) sędziego została powołana osoba, która następnie zmarła albo jej stosunek służbowy wygasł na skutek prawomocnego orzeczenia sądu albo utraty polskiego obywatelstwa.

2. Do uchwał, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się art. 2 ust. 3.

Art. 5.

1. Krajowa Rada Sądownictwa podejmując uchwałę, o której mowa w art. 3, określa w stosunku do poszczególnych osób skutki uchylenia uchwały o przedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego i umorzenia postępowania zgodnie z kryteriami określonymi w art. 6, art. 8 ust. 1 i art. 12–15 niniejszej ustawy.

2. Uchwały, o których mowa w ust. 1, Krajowa Rada Sądownictwa podejmuje łączne w stosunku do osób objętych tymi samymi skutkami, o których mowa w art. 6, art. 8 ust. 1 i art. 12–15, z uwzględnieniem podziału na uchwały dotyczące osób zajmujących stanowisko w

Sądzie Najwyższym, w sądach powszechnych, w sądach administracyjnych i w sądach wojskowych.

3. Krajowa Rada Sądownictwa podejmuje osobną uchwałę, o której mowa w ust. 2, w stosunku do wszystkich osób, które objęły stanowisko sędziego na skutek uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, a następnie ich stosunek służbowy podlegał przekształceniu lub nawiązaniu w innym sądzie.

4. W przypadku, gdy Naczelny Sąd Administracyjny uchylił uchwałę, o której mowa w art. 2 ust. 1, i umorzył w tej części postępowanie, Krajowa Rada Sądownictwa podejmuje łączną uchwałę, w której ogranicza się do określenia w stosunku do poszczególnych osób skutków zgodnie z kryteriami określonymi w art. 6, art. 8 ust. 1 i art. 12 – 15 niniejszej ustawy.

5. W przypadku, gdy na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, nie nastąpiło powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, Krajowa Rada Sądownictwa podejmuje łączną uchwałę, w której ogranicza się do uchylenia uchwał o przedstawieniu wniosku do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego i umorzenia postępowania na podstawie art. 3, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w art. 4.

Art. 6.

1. Jeżeli uchwała, o której mowa w art. 2 ust. 1, dotyczy osoby, która w dniu podjęcia tej uchwały zajmowała stanowisko sędziego, Krajowa Rada Sądownictwa w przypadku uchylenia uchwały i umorzenia postępowania na podstawie art. 3, przywraca tę osobę do pełnienia urzędu sędziego na stanowisku zajmowanym w dniu podjęcia tej uchwały i powierzonym na podstawie art. 179 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, z zastrzeżeniem art. 12 ust. 1 i art. 15 ust. 1.

2. Jeżeli uchwała, o której mowa w art. 2 ust. 1, dotyczy osoby, która w dniu podjęcia tej uchwały zajmowała stanowisko sędziego, a następnie jej stosunek służbowy na skutek kolejnej uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, podlegał przekształceniu lub nawiązaniu w innym sądzie, Krajowa Rada Sądownictwa w przypadku uchylenia tych uchwał i umorzenia postępowań na podstawie art. 3, przywraca tę osobę do pełnienia urzędu sędziego na stanowisku zajmowanym w dniu podjęcia w stosunku do niej pierwszej uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, i powierzonym na podstawie art. 179 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, z zastrzeżeniem art. 12 ust. 1 i art. 15 ust. 1.

3. Stosunek służbowy sędziego na przywróconym stanowisku uznaje się za nieprzerwany.

Art. 7.

1. W okresie 2 lat od ogłoszenia uchwał, o którym mowa w art. 16 ust. 4:

- 1) sędzia sądu powszechnego, o którym mowa w art. 6 ust. 1 i 2, jest delegowany do pełnienia czynności sędziowskich w sądzie okręgowym albo w sądzie apelacyjnym, w którym zajmował stanowisko na skutek uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, albo do którego został przeniesiony;
 - 2) sędzia wojewódzkiego sądu administracyjnego, o którym mowa w art. 6 ust. 1, jest delegowany do pełnienia czynności sędziowskich w Naczelnym Sądzie Administracyjnym, w którym zajmował stanowisko na skutek uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1;
 - 3) sędzia wojskowego sądu garnizonowego, o którym mowa w art. 6 ust. 1, jest delegowany do pełnienia czynności sędziowskich w wojskowym sądzie okręgowym, w którym zajmował stanowisko na skutek uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, albo do którego został przeniesiony.
2. Rozpoczęcie okresu delegowania, o którym mowa w ust. 1, stwierdza prezes sądu, do którego delegowano sędziego. Podjęcie czynności w okresie delegacji nie wymaga ustalenia nowego podziału czynności.
 3. Sędzia delegowany może ustąpić z delegowania za 12 miesięcznym uprzedzeniem.
 4. Zakończenie okresu delegowania, o którym mowa w ust. 1, nie zwalnia sędziego od obowiązku podejmowania czynności w sprawach przydzielonych w dotychczasowym miejscu służbowym, aż do czasu ich zakończenia.
 5. Prezes właściwego sądu apelacyjnego deleguje na czas nieokreślony sędziego, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, na jego wniosek do dalszego pełnienia czynności sędziego na dotychczasowym miejscu służbowym po upływie terminu wskazanego w ust. 1, jeżeli sędzia bierze udział w postępowaniu w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, o którym mowa w art. 35 ust. 2.
 6. Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego deleguje na czas nieokreślony sędziego, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, na jego wniosek do dalszego pełnienia czynności sędziego na dotychczasowym miejscu służbowym po upływie terminu wskazanego w ust. 1, jeżeli sędzia bierze udział w postępowaniu w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, o którym mowa w art. 35 ust. 2.
 7. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej deleguje na czas nieokreślony sędziego, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, na jego wniosek do dalszego pełnienia czynności sędziego na dotychczasowym miejscu służbowym po upływie terminu wskazanego w ust. 1, jeżeli sędzia bierze udział w postępowaniu w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, o którym mowa w art. 35 ust. 2.

8. Delegacje, o których mowa w ust. 5–7, ustają z chwilą ustąpienia przez sędziego za trzymiesięcznym uprzedzeniem albo z chwilą prawomocnego zakończenia w stosunku do sędziego postępowania, o którym mowa w art. 35 ust. 2, chyba że została podjęta uchwała o przedstawieniu wniosku o powołanie tego sędziego do pełnienia urzędu na stanowisku w sądzie, do którego jest delegowany. Przepis ust. 3 stosuje się.
9. Do delegacji do Naczelnego Sądu Administracyjnego, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i w ust. 6, nie stosuje się art. 49 § 1 ustawy z 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. z 2024 r., poz. 1267).

Art. 8.

1. Jeżeli uchwała, o której mowa w art. 2 ust. 1, dotyczy osoby, która w dniu podjęcia tej uchwały nie zajmowała stanowiska sędziego, Krajowa Rada Sądownictwa w przypadku uchylenia tej uchwały i umorzenia postępowania na podstawie art. 3, stwierdza ustanie stosunku służbowego tej osoby na stanowisku sędziego, z zastrzeżeniem art. 13 ust. 1, art. 14 ust. 1 i art. 15 ust. 2.
2. Prezes właściwego sądu apelacyjnego albo właściwego wojewódzkiego sądu administracyjnego mianuje osobę, o której mowa w ust. 1, na jej wniosek na stanowisko referendarza sądowego w sądzie powszechnym lub sądzie administracyjnym, w którym osoba ta pełniła urząd na stanowisku sędziego.
3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, składa się w terminie miesiąca od dnia ogłoszenia uchwały, o której mowa w ust. 1. Wniosek spóźniony nie wywołuje skutków prawnych.
4. Stosunek pracy na stanowisku referendarza sądowego uważa się za nawiązany z dniem ogłoszenia uchwały, o której mowa w ust. 1.
5. Przepisów ust. 2–4 nie stosuje się do osób, które zostały powołane do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego lub sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego.
6. Po uprawomocnieniu się uchwały, o której mowa w ust. 1, od wynagrodzenia wypłaconego na stanowisku sędziego, od którego nie odprowadzano składki na ubezpieczenie społeczne, przekazuje się składkę do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na zasadach określonych w art. 91 § 10 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2024 r. poz. 334 i 1907), z zastrzeżeniem art. 9 ust. 3.
7. Osoba powołana do zawodowej służby wojskowej w związku z uchwałą, o której mowa w art. 2 ust. 1, zostaje z mocy prawa zwolniona z tej służby z dniem uprawomocnienia się uchwały stwierdzającej ustanie stosunku służbowego na stanowisku sędziego, o której mowa w ust. 1. Prezes właściwego wojskowego sądu okręgowego lub właściwego wojskowego sądu

garnizonowego stwierdza zwolnienie żołnierza z zawodowej służby wojskowej w drodze rozkazu personalnego wydanego w celach ewidencyjnych. Przepisów art. 236, art. 458 i art. 459 ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny (Dz.U. z 2024 r., poz. 248, 834, 1089, 1222, 1248, 1585, 1871, 1907, z 2025 r., poz. 39) nie stosuje się.

Art. 9.

1. Osoba, której mowa w art. 8 ust. 1, która w dniu podjęcia uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, zajmowała stanowisko prokuratora, może na wniosek złożony w terminie miesiąca od dnia ogłoszenia uchwały, o której mowa w art. 8 ust. 1, zostać powołana na poprzednio zajmowane stanowisko, chyba że na podstawie wniosku, o którym mowa w art. 8 ust. 2, została mianowana na stanowisko referendarza sądowego. Przepisy art. 132 § 5 i 6 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2024 r., poz. 390) stosuje się.

2. Stosunek służbowy na stanowisku prokuratora osoby, o której mowa w ust. 1, nawiązuje się z chwilą doręczenia jej zawiadomienia o powołaniu.

3. W przypadku nienawiązania stosunku służbowego prokuratora w trybie określonym w ust. 1, od wynagrodzenia wypłaconego na stanowisku prokuratora i sędziego, od którego nie odprowadzano składki na ubezpieczenie społeczne, składkę za ten okres przewidzianą w przepisach ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2024 r., poz. 497, 863, 1243 i 1615) przekazuje się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Składkę przekazuje się proporcjonalnie za okres pełnienia obowiązków prokuratora i sędziego. O obowiązku przekazania środków Prokurator Generalny zawiadamia prezesa właściwego sądu.

Art. 10.

1. Osoba, o której mowa w art. 8 ust. 1, która w dniu podjęcia uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, wykonywała zawód adwokata może ubiegać się o uzyskanie wpisu na listę adwokatów na zasadach określonych w ustawie z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2024 r. poz. 1564).

2. Osoba, o której mowa w art. 8 ust. 1, która w dniu podjęcia uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, wykonywała zawód radcy prawnego może ubiegać się o uzyskanie wpisu na listę radców prawnych na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2024 r. poz. 499).

3. Osoba, o której mowa w art. 8 ust. 1, która w dniu podjęcia uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, wykonywała zawód notariusza może ubiegać się o powołanie na stanowisko notariusza

na zasadach określonych w ustawie z dnia 14 lutego 1991 r. - Prawo o notariacie (Dz.U. z 2024 r. poz. 1001).

Art. 11.

1. Osoba, o której mowa w art. 8 ust. 1, która w dniu podjęcia uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, zajmowała stanowisko radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, ma prawo powrócić na poprzednio zajmowane stanowisko lub stanowisko równorzędne poprzednio zajmowanemu, składając w terminie miesiąca od dnia ogłoszenia uchwały, o której mowa w art. 8 ust. 1, oświadczenie Prezesowi Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, chyba że nie spełnia warunków do objęcia tego stanowiska określonych w odrębnych przepisach.

2. Osoba, o która mowa w art. 8 ust. 1, która w dniu podjęcia uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, zajmowała stanowisko nauczyciela akademickiego w uczelni publicznej lub pracownika naukowego w instytucie Polskiej Akademii Nauk, instytucie badawczym lub jednostce organizacyjnej prowadzącej działalność naukową, do której stosuje się przepisy ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (Dz.U. z 2024 r., poz. 534) ma prawo powrócić na poprzednio zajmowane stanowisko, składając w terminie miesiąca od dnia ogłoszenia uchwały, o której mowa w art. 8 ust. 1, oświadczenie właściwemu rektorowi uczelni publicznej, dyrektorowi instytutu naukowego Polskiej Akademii Nauk, dyrektorowi instytutu badawczego lub jednostki organizacyjnej, chyba że nie spełnia warunków do objęcia tego stanowiska określonych w odrębnych przepisach.

3. Osoba, o której mowa w art. 8 ust. 1, która w dniu podjęcia uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, zajmowała w instytucji publicznej stanowisko związane ze stosowaniem lub tworzeniem prawa administracyjnego, ma prawo powrócić na poprzednio zajmowane stanowisko, składając w terminie miesiąca od dnia ogłoszenia uchwały, o której mowa w art. 8 ust. 1, oświadczenie kierownikowi właściwej instytucji publicznej, chyba że nie spełnia warunków do objęcia tego stanowiska określonych w odrębnych przepisach.

4. Przepisów ust. 1 – 3 nie stosuje się, jeżeli osoba, o której mowa w tych przepisach, na podstawie wniosku, o którym mowa w art. 8 ust. 2, została mianowana na stanowisko referendarza sądowego.

Art. 12.

1. Jeżeli uchwała, o której mowa w art. 2 ust. 1, dotyczy osoby, która w dniu podjęcia tej uchwały zajmowała stanowisko sędziego, a następnie przeszła lub została przeniesiona w stan

spoczynku, Krajowa Rada Sądownictwa ogranicza się do uchylenia uchwały i umorzenia postępowania na podstawie art. 3 niniejszej ustawy, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 1.

2. Uposażenie z tytułu stanu spoczynku osoby, o której mowa w ust. 1, z mocy uchwały, o której mowa w ust. 1, ustala się w wysokości 75% wynagrodzenia zasadniczego i dodatku za wysługę lat, które byłyby pobierane w dniu przejścia lub przeniesienia w stan spoczynku na stanowisku sędziego zajmowanym w dniu podjęcia uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1 i powierzonym na podstawie art. 179 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, z uwzględnieniem aktualnej podstawy tego wynagrodzenia. Przepis art. 6 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

3. Jeżeli uchwała, o której mowa w ust. 1, dotyczy osoby, której stosunek służbowy na skutek uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, podlegał przekształceniu lub nawiązaniu w innym sądzie, uposażenie tej osoby z tytułu stanu spoczynku ustala się w wysokości 75% wynagrodzenia zasadniczego i dodatku za wysługę lat, które byłyby pobierane w dniu przejścia lub przeniesienia w stan spoczynku na stanowisku sędziego zajmowanym w dniu podjęcia w stosunku do tej osoby pierwszej uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, i powierzonym na podstawie art. 179 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, z uwzględnieniem aktualnej podstawy tego wynagrodzenia. Przepis art. 6 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

4. Osoba, o której mowa w ust. 2 i 3, może używać tytułu sędziego "w stanie spoczynku" na stanowisku, które zajmowałaby w braku podjęcia w stosunku do niej uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1.

Art. 13.

1. Jeżeli uchwała, o której mowa w art. 2 ust. 1, dotyczy osoby, która w dniu podjęcia tej uchwały zajmowała stanowisko prokuratora, a następnie jako sędzia przeszła lub została przeniesiona w stan spoczynku, Krajowa Rada Sądownictwa w przypadku uchylenia uchwały i umorzenia postępowania na podstawie art. 3 stwierdza ustanie stosunku służbowego tej osoby na stanowisku sędziego oraz ustanie uprawnienia do stanu spoczynku na stanowisku sędziego, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 2.

2. Osoba, o której mowa w ust. 1, z mocy uchwały, o której mowa w ust. 1, uzyskuje status prokuratora w stanie spoczynku i jej uposażenie z tytułu stanu spoczynku ustala się w wysokości 75% wynagrodzenia zasadniczego i dodatku za wysługę lat, które byłyby pobierane w dniu przejścia lub przeniesienia w stan spoczynku na stanowisku prokuratora z uwzględnieniem aktualnej podstawy tego wynagrodzenia.

Art. 14.

1. Jeżeli uchwała, o której mowa w art. 2 ust. 1, dotyczy osoby, która w dniu podjęcia tej uchwały nie zajmowała stanowiska sędziego lub prokuratora, a następnie jako sędzia przeszła lub została przeniesiona w stan spoczynku, Krajowa Rada Sądownictwa, w przypadku uchylenia uchwały i umorzenia postępowania na podstawie art. 3, stwierdza ustanie stosunku służbowego tej osoby na stanowisku sędziego oraz ustanie uprawnienia do stanu spoczynku.
2. Osoba, o której mowa w ust. 1, nabywa prawo do emerytury lub renty na zasadach określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2024 r., poz. 1631 i 1674).
3. W przypadku uprawomocnienia się uchwały, o której mowa w ust. 1, od wynagrodzenia wypłaconego na stanowisku sędziego, od którego nie odprowadzano składki na ubezpieczenie społeczne, przekazuje się składkę do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na zasadach określonych w art. 91 § 10 ustawy z dnia z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych.
4. Do osoby, o której mowa w ust. 1, stosuje się przepisy art. 10 i 11 niniejszej ustawy.

Art. 15.

1. Jeżeli uchwała, o której mowa w art. 2 ust. 1, dotyczy osoby, która w dniu podjęcia tej uchwały zajmowała stanowisko sędziego, a następnie została przeniesiona w stan spoczynku na podstawie art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2022 r., poz. 1259), Krajowa Rada Sądownictwa w przypadku uchylenia uchwały i umorzenia postępowania na podstawie art. 3 stwierdza ustanie uprawnienia do stanu spoczynku i przywraca tę osobę do pełnienia urzędu sędziego na stanowisku zajmowanym w dniu podjęcia tej uchwały i powierzonym na podstawie art. 179 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Przepis art. 6 ust. 3 stosuje się.
2. Jeżeli uchwała, o której mowa w art. 2 ust. 1, dotyczy osoby, która w dniu podjęcia tej uchwały nie zajmowała stanowiska sędziego, a następnie została przeniesiona w stan spoczynku na podstawie art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2022 r., poz. 1259), Krajowa Rada Sądownictwa w przypadku uchylenia uchwały i umorzenia postępowania na podstawie art. 3 stwierdza ustanie stosunku służbowego tej osoby na stanowisku sędziego oraz ustanie uprawnienia do stanu spoczynku.

3. Do osób, o których mowa w ust. 1 i 2, i zajmowanych przez nie stanowisk sędziowskich stosuje się art. 34 ust. 1-3. Osoby te biorą udział w postępowaniu w sprawie powołania do pełnienia urzędu sędziego w Sądzie Najwyższym na zasadach określonych w art. 35 ust. 2-5.
4. Przepisu ust. 1 – 3 nie stosuje się do osób, którym w dniu podjęcia uchwały, o której mowa w art. 3, przysługuje uprawnienie do stanu spoczynku na podstawie przepisów ogólnych. W przypadku tych osób stosuje się art. 12 i 13 niniejszej ustawy.
5. Osoba, o której mowa w ust. 2, która w dniu podjęcia uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, zajmowała stanowisko prokuratora może złożyć wniosek o powołanie na stanowisko prokuratora w trybie i na zasadach określonych w art. 9 ust. 1. Przepis art. 9 ust. 2 i 3 stosuje się.
6. Do osób, o których mowa w ust. 2, które w dniu podjęcia uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, nie zajmowały stanowiska sędziego lub prokuratora, stosuje się art. 14 ust. 2–4.

Art. 16.

1. Uchwały, o których mowa w art. 5, Krajowa Rada Sądownictwa podejmuje w terminie do dnia 28 lutego 2026 r. w przypadku uchwał dotyczących osób powołanych do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego oraz w terminie do dnia 31 maja 2026 r. w pozostałych przypadkach.
2. Uchwały, o których mowa w art. 5, Krajowa Rada Sądownictwa ogłasza wraz z uzasadnieniem w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski". Ponadto ogłoszenie wymienia osoby, których dotyczą uchwały, oraz zawiera informację o terminie i sposobie wniesienia odwołania do Sądu Najwyższego.
3. Ogłoszenie, o którym mowa w ust. 2, następuje tego samego dnia nie później niż do 15 marca 2026 r. w odniesieniu do wszystkich uchwał, o których mowa w art. 5, w przypadku uchwał dotyczących osób powołanych do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego.
4. Ogłoszenie, o którym mowa w ust. 2, następuje tego samego dnia nie później niż do 15 czerwca 2026 r. w odniesieniu do wszystkich uchwał, o których mowa w art. 5, w przypadku uchwał dotyczących osób powołanych do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu powszechnego, sądu administracyjnego i sądu wojskowego.
5. Uchwały, o których mowa art. 5, są skuteczne od dnia ogłoszenia, o którym mowa w ust. 3 i 4.

Art. 17.

1. Osoba wymieniona w uchwale, o której mowa w art. 5, może w zakresie, w którym uchwała dotyczy jej praw, wnieść odwołanie do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały z prawem.

2. Odwołanie, o którym mowa w ust. 1, powinno czynić zadość wymaganiom przewidzianym przez ustawę z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2024 r., poz. 1568 i 1634) dla pisma procesowego, a ponadto zawierać:

- 1) oznaczenie uchwały, od której jest wniesione, z zaznaczeniem zakresu zaskarżenia;
- 2) zwięzłe przedstawienie zarzutów dotyczących sprzeczności uchwały z prawem;
- 3) uzasadnienie zarzutów;
- 4) wniosek o uchylenie uchwały z zaznaczeniem zakresu uchylenia i żądanego rozstrzygnięcia.

3. Odwołanie wnosi się w terminie dwutygodniowym od dnia ogłoszenia uchwały, o którym mowa w art. 16 ust. 2, za pośrednictwem Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa, który niezwłocznie w terminie nie dłuższym niż tydzień przedstawia odwołanie do Sądu Najwyższego. Niedopuszczalne jest przywrócenie terminu do wniesienia odwołania.

4. Wniesienie odwołania, w którym mowa w ust. 1, nie wstrzymuje skuteczności uchwały.

5. Właściwa do rozpoznania odwołania, o którym mowa w ust. 1, jest Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego.

6. Odwołania, o których mowa w ust. 1, podlegają łącznemu rozpoznaniu i rozstrzygnięciu w przypadku, gdy dotyczą tych samych uchwał. Połączenie spraw zarządza Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych.

7. Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie, o którym mowa w ust. 1, w składzie siedmiu sędziów losowanych spośród całego składu Sądu Najwyższego oraz sędziów delegowanych do pełnienia czynności sędziowskich w Sądzie Najwyższym. Z losowania wyłączone są osoby powołane do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego na podstawie uchwał, o których mowa w art. 2 ust. 1. Osoby te nie mogą podejmować także innych czynności dotyczących odwołania.

8. W składzie Sądu Najwyższego, o którym mowa w ust. 7, może brać udział tylko 2 sędziów delegowanych do pełnienia czynności sędziowskich w Sądzie Najwyższym. Sędzia delegowany nie może być przewodniczącym składu orzekającego lub sędzią sprawozdawcą.

9. Odwołanie niespełniające warunków formalnych, spóźnione, wniesione przez osobę do tego nieuprawnioną lub z innych powodów niedopuszczalne Sąd Najwyższy pozostawia bez rozpoznania.

10. Rozstrzygnięcia w przedmiocie odwołań, o których mowa w ust. 7 i 9, Sąd Najwyższy podejmuje niezwłocznie, nie później niż w terminie sześciu tygodni od dnia przedstawienia

odwołania, o którym mowa w ust. 3, w przypadku uchwał dotyczących osób powołanych do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego, a w pozostałych przypadkach nie później niż w terminie 4 miesięcy od dnia przedstawienia odwołania, o którym mowa w ust. 3.

11. W przypadku uchylenia zaskarżonej uchwały i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania skutki zaskarżonej uchwały pozostają w mocy do czasu ponownego rozpoznania sprawy przez Krajową Radę Sądownictwa.

12. Do postępowania przed Sądem Najwyższym w zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej z wyłączeniem art. 87¹ i art. 398⁹ tej ustawy. Postępowanie jest wolne od opłat sądowych.

Art. 18.

1. W przypadku stwierdzenia przez Sąd Najwyższy albo Krajową Radę Sądownictwa braku podstaw do wznowienia postępowania sędzia, w stosunku do którego przeprowadzono postępowanie, o którym mowa w art. 2 i 3, uzyskuje wyrównanie do pełnej wysokości wszystkich świadczeń należnych ze stosunku służbowego. Stosunek służbowy sędziego na aktualnie zajmowanym stanowisku uznaje się za nieprzerwany.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli w przypadku, o którym mowa w art. 17 ust. 11, Krajowa Rada Sądownictwa po ponownym rozpoznaniu sprawy w sposób odmienny ustaliła skutki określone w art. 6, art. 8 ust. 1 i art. 12 – 15.

Art. 19.

1. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa o uprawomocnieniu się uchwał, o których mowa w art. 5, zawiadamia:

- 1) Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) Ministra Sprawiedliwości;
- 3) Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w przypadku uchylenia uchwał o powołaniu do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego;
- 4) Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego w przypadku uchylenia uchwał o powołaniu do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu administracyjnego;
- 5) właściwych prezesów sądów powszechnych w przypadku uchylenia uchwał o powołaniu do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu powszechnego oraz w przypadku uchylenia uchwał o powołaniu do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w stosunku do osób, które w dniu podjęcia tej uchwały zajmowały stanowisko sędziego sądu powszechnego;

- 6) właściwych prezesów sądów wojskowych w przypadku uchylenia uchwał o powołaniu do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu wojskowego oraz w przypadku uchylenia uchwał o powołaniu do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w stosunku do osób, które w dniu podjęcia tej uchwały zajmowały stanowisko sędziego sądu wojskowego;
 - 7) Prokuratora Generalnego w przypadku uchylenia uchwał o powołaniu do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w stosunku do osób, które w dniu podjęcia tej uchwały zajmowały stanowisko prokuratora.
2. Prezes właściwego sądu niezwłocznie zawiadamia Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o wystąpieniu skutków, o których mowa w art. 8 ust. 6, art. 9 ust. 3 i art. 14 ust. 2 i 3 i art. 15 ust. 6.

Art. 20.

Po otrzymaniu zawiadomienia, o którym mowa w art. 19 pkt 1 Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej w terminie 2 miesięcy ogłasza w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" listę postanowień o powołaniu do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, których skutki ustały na mocy uchwał, o których mowa w art. 5.

Art. 21.

Członkowie rodziny osoby zmarłej po powołaniu do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, którzy przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy nabyli prawo do uposażenia rodzinnego, zachowują to prawo na zasadach obowiązujących w dniu jego nabycia.

Art. 22.

1. Osobom, o których mowa w art. 6 ust. 1 i 2, nie przysługuje ekwiwalent pieniężny za dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego. Zachowują one prawo do wykorzystania tego urlopu na stanowisku, na które je przywrócono.
2. Osobom, o których mowa w art. 8 ust. 1, przysługuje ekwiwalent za dni niewykorzystanego urlopu, z zastrzeżeniem ust. 3. Wysokość ekwiwalentu obliczona jest z uwzględnieniem wysokości wynagrodzenia, wypłacanego tym osobom w dniu poprzedzającym ogłoszenie w stosunku do nich uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub 4, powiększonego o równowartość stawki na ubezpieczenie społeczne. Przepis art. 8 ust. 6 stosuje się.
3. Osoba, o której mowa w ust. 2, ma obowiązek wykorzystania zaległego urlopu w okresie od dnia następnego po dniu ogłoszenia uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 3 do dnia

poprzedzającego ogłoszenie w stosunku do niej uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub 4. Prezes sądu, w którym osoba ta wykonuje w tym okresie obowiązki służbowe, obowiązany jest udzielić jej urlopu. Jeśli okres, o którym mowa w zdaniu pierwszym, jest krótszy niż wymiar zaległego urlopu, za pozostałą niewykorzystaną część urlopu, przysługuje ekwiwalent, o którym mowa w ust. 2.

Art. 23.

1. Osoby, o których mowa w art. 6 ust. 1 i 2, przebywające w dniu poprzedzającym ogłoszenie w stosunku do nich uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub 4, na urlopie dla poratowania zdrowia, zachowują prawo do tego urlopu na stanowisku, na które je przywrócono. Wynagrodzenie, o którym mowa w art. 94f ustawy z 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, określa się z uwzględnieniem wynagrodzenia przysługującego sędziemu na stanowisku, na które go przywrócono z uwzględnieniem aktualnej podstawy tego wynagrodzenia.

2. Osoby, o których mowa w art. 8 ust. 1, które w dniu poprzedzającym ogłoszenie w stosunku do nich uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub 4, przebywały na urlopie dla poratowania zdrowia, z dniem ogłoszenia tej uchwały tracą prawo do pozostałej części urlopu.

Art. 24.

1. Osobie, o której mowa w art. 6 ust. 1 lub 2, której w dniu ogłoszenia w stosunku do niej uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub 4, upłynął trzeci miesiąc ciąży, przysługuje do dnia porodu i z tytułu niemożności wykonywania pracy w okresie urlopu macierzyńskiego wynagrodzenie, jakie przysługiwało jej w dniu poprzedzającym ogłoszenie w stosunku do niej uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub 4.

2. Osobie, o której mowa w art. 8 ust. 1, której w dniu ogłoszenia w stosunku do niej uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub 4, upłynął trzeci miesiąc ciąży przysługuje, nie dłużej jednak niż do dnia porodu, zasiłek macierzyński w wysokości wynagrodzenia pobieranego w dniu poprzedzającym ogłoszenie w stosunku do niej uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub 4, powiększonej o równowartość składki na ubezpieczenie społeczne, z zastrzeżeniem ust. 3. Osobie tej przysługuje urlop macierzyński na zasadach przewidzianych w ustawie z 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz.U. z 2023 r., poz. 1465, 1871 i 1965). Zasiłek macierzyński w okresie urlopu macierzyńskiego równy jest wysokości wynagrodzenia, jakie przysługiwało tej osobie w dniu poprzedzającym ogłoszenie w stosunku do niej uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub 4, powiększonego o równowartość składki na ubezpieczenie społeczne.

3. Osobie, o której mowa w ust. 2, która w okresie między końcem trzeciego miesiąca ciąży a dniem porodu została powołana na stanowisko referendarza sądowego na podstawie art. 8 ust. 2, albo powołana na stanowisko prokuratora na podstawie art. 9 ust. 1, albo przywrócona na zajmowane poprzednio stanowisko na podstawie art. 11, przysługuje w okresie od dnia powołania albo przywrócenia na stanowisko do dnia porodu świadczenie w wysokości różnicy między wynagrodzeniem, jakie przysługiwało jej w dniu poprzedzającym ogłoszenie w stosunku do niej uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub 4, powiększonym o równowartość składki na ubezpieczenie społeczne, a odpowiednio wynagrodzeniem lub zasiłkiem macierzyńskim wypłacanym jej na stanowisku referendarza albo prokuratora lub na stanowisku, na które została przywrócona na podstawie art. 11. O podjęciu zatrudnienia przez tę osobę podmioty reprezentujące pracodawcę obowiązane są niezwłocznie zawiadomić prezesa sądu, w którym osoba ta zajmowała stanowisko sędziego do dnia ogłoszenia w stosunku do niej uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub 4. Wyплаты świadczenia stanowiącego różnicę, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, dokonuje sąd, w którym osoba uprawniona do świadczenia zajmowała stanowisko sędziego do dnia ogłoszenia w stosunku do niej uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub 4. Przepis art. 8 ust. 6 stosuje się.

4. Osobie, o której mowa w art. 6 ust. 1 lub 2, która w dniu ogłoszenia w stosunku do niej uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub 4, nie wykonywała pracy z uwagi na urlop ojcowski lub urlop, o którym mowa w art. 180 § 5, 7 lub 12-15 ustawy z 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, przysługuje do dnia zakończenia urlopu wynagrodzenie w wysokości, w jakiej przysługiwało jej w dniu poprzedzającym ogłoszenie w stosunku do niej uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub 4.

5. Osobie, o której mowa w art. 8 ust. 1, która w dniu ogłoszenia w stosunku do niej uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub 4, nie wykonywała pracy z uwagi na urlop ojcowski lub urlop, o którym mowa w art. 180 § 5, 7 lub 12-15 ustawy z 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, przysługuje do dnia zakończenia urlopu zasiłek macierzyński w wysokości wynagrodzenia, jakie przysługiwało jej w dniu poprzedzającym ogłoszenie w stosunku do niej uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub 4, powiększonego o równowartość składki na ubezpieczenie społeczne.

6. Jeżeli osoby, o których mowa w ust. 2, 3 i 5, po dniu ogłoszenia w stosunku do nich uchwał, o których mowa w art. 16 ust. 3 lub 4, nie podlegają obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego z innych tytułów, podlegają ubezpieczeniu zdrowotnemu przez okres pobierania zasiłku macierzyńskiego, a wypłacany im zasiłek pomniejszany jest o składkę na ubezpieczenie zdrowotne i społeczne. W tym przypadku podmiotem zgłaszającym do ubezpieczenia i

płatnikiem zasiłku jest sąd, w którym osoba ta zajmowała stanowisko sędziego w dniu poprzedzającym ogłoszenie uchwały, o których mowa w art. 16 ust. 3 lub 4.

7. W zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie do zasiłków, o których mowa w ust. 2 i 5 – 6, stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 6 ustawy z 29 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2023 r., poz. 2780, z 2024 r., poz. 1871).

8. Do zgłoszenia do ubezpieczenia zdrowotnego i społecznego, o którym mowa w ust. 6, stosuje się odpowiednio art. 33-36 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Art. 25.

1. Osoba, o której mowa w art. 6 ust. 1 lub 2, zachowuje prawo do urlopu rodzicielskiego udzielonego jej przed ogłoszeniem w stosunku do niej uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub 4, na warunkach obowiązujących w dniu poprzedzającym dzień ogłoszenia tej uchwały.

2. Osoba, o której mowa w art. 8 ust. 1, która w dniu poprzedzającym ogłoszenie w stosunku do niej uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub 4, korzysta z urlopu rodzicielskiego udzielonego jej przez sąd, zachowuje prawo do wykorzystania tego urlopu w zakresie, w jakim został jej udzielony. Jeżeli osoba ta do dnia poprzedzającego ogłoszenie w stosunku do niej uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub 4, łączyła korzystanie z urlopu z wykonywaniem pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy, wymiar urlopu pozostałego do wykorzystania po dniu ogłoszenia w stosunku do niej uchwały, oblicza się na zasadach określonych w art. 182^{1f} § 3 ustawy z 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy. Zasiłek macierzyński jest ustalany za okres od dnia ogłoszenia w stosunku do tej osoby uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub 4, do dnia zakończenia udzielonego urlopu, przy czym podstawę naliczenia zasiłku stanowi wynagrodzenie, jakie przysługiwało tej osobie w dniu poprzedzającym ogłoszenie w stosunku do niej uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub 4, w wysokości dotychczasowej powiększonej o równowartość składek na ubezpieczenie społeczne. Osoba ta nie zachowuje prawa do korzystania z urlopu połączonego z wykonywaniem pracy.

3. W zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie do zasiłku, o którym mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 6 ustawy z 29 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

4. Do osób, o których mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio art. 24 ust. 6 i 8.

Art. 26.

Zasady określone w art. 24 i art. 25 stosuje się odpowiednio do osób, które w dniu ogłoszenia w stosunku do nich uchwał, o których mowa w art. 16 ust. 3 lub 4, korzystały z urlopu na prawach urlopu macierzyńskiego i urlopu rodzicielskiego, o których mowa w art. 183 ustawy z 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

Art. 27.

1. Osoba, o której mowa w art. 6 ust. 1 lub 2, która w dniu ogłoszenia w stosunku do niej uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub 4, korzystała z uprawnienia, o którym mowa w art. 83a ustawy z 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, korzysta z tego uprawnienia na tych samych zasadach na stanowisku, na które ją przywrócono, z zastrzeżeniem, że wysokość wynagrodzenia oblicza się stosunkowo od wynagrodzenia przysługującego na tym stanowisku.

2. Jeżeli osobie, o której mowa w art. 8 ust. 1, udzielono urlopu wychowawczego, którego okres nie upłynął w dniu ogłoszenia w stosunku do tej osoby uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub 4, uznaje się, że urlop ten został udzielony do dnia poprzedzającego ogłoszenie tej uchwały. W tym przypadku wniosku o udzielenie urlopu wychowawczego nie wlicza się do liczby wniosków, o których mowa w art. 186 § 8 ustawy z 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

Art. 28.

Pożyczka na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych, o której mowa w art. 96 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, udzielona osobie, o której mowa w art. 8 ust. 1, podlega zwrotowi w terminie 2 lat od dnia uprawomocnienia się w stosunku do tej osoby uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 3 lub 4, wraz z oprocentowaniem w stosunku rocznym w wysokości średniorocznego wskaźnika wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, określanego corocznie w ustawie budżetowej, jednak nie większej niż w wysokości stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego, z uwzględnieniem dokonanych spłat. Spłata może nastąpić w miesięcznych ratach lub jednorazowo.

Art. 29.

1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy uchwały, o których mowa w art. 2 ust. 1, nie stanowią podstawy do powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego, sędziego sądu apelacyjnego, sędziego sądu okręgowego, sędziego sądu rejonowego, sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego, sędziego wojewódzkiego sądu

administracyjnego, sędziego wojskowego sądu okręgowego lub sędziego wojskowego sądu garnizonowego.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do uchwał Krajowej Rady Sądownictwa o przedstawieniu wniosku o powołanie, na podstawie którego do pełnienia urzędu na stanowisku:

- 1) sędziego sądu rejonowego została przedstawiona osoba, o której mowa w art. 18 lub 20 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw;
- 2) sędziego sądu rejonowego została przedstawiona osoba będąca asesorem sądowym;
- 3) sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego została przedstawiona osoba będąca asesorem sądowym w wojewódzkim sądzie administracyjnym;
- 4) sędziego została przedstawiona osoba powracająca na to stanowisko, chyba że osoba ta została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego na skutek uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1.

Art. 30.

1. Przepisów ustawy nie stosuje się do osoby, która na skutek uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, objęła stanowisko sędziego i zrzekła się urzędu i nie pełni obowiązków sędziego.

2. W przypadku, gdy osoba, o której mowa w ust. 1, zgłosi Krajowej Radzie Sądownictwa zamiar powrotu na urząd sędziego i na poprzednio zajmowane stanowisko, postępowanie zakończonej uchwałą, o której mowa w art. 1, o przedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego podlega wznowieniu z urzędu w części, w jakiej dotyczy tej osoby.

3. W postępowaniu, o którym mowa w ust. 2, Krajowa Rada Sądownictwa uchyla uchwałę o przedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego i w tej części umarza postępowanie jako niedopuszczalne z powodu przeprowadzenia postępowania i podjęcia uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną na podstawie ustawy, o której mowa w art. 1. Przepisy art. 5, art. 6, art. 8 ust. 1, 6 i 7, art. 9 - 11, art. 17 - 20 stosuje się odpowiednio.

4. Po uprawomocnieniu się uchwały, o której mowa w ust. 3, Krajowa Rada Sądownictwa:

- 1) w przypadku osoby, która w dniu podjęcia uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, zajmowała stanowisko sędziego, przedstawia wniosek o powołanie na stanowisko zajmowane przez tę osobę w dniu podjęcia tej uchwały i powierzone na podstawie art. 179 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, chyba że nie spełnia ona warunków powołania na urząd sędziego określonych w odrębnych przepisach;

- 2) w przypadku osoby, która w dniu podjęcia uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, nie zajmowała stanowisko sędziego, odmawia przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego.
5. Przepisów ust. 2–4 nie stosuje się w przypadkach, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1-4.

Art. 31.

1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy osoba powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, podlega zawieszeniu z mocy prawa w czynnościach służbowych do dnia ogłoszenia w stosunku do niej uchwały, o którym mowa w art. 16 ust. 3.
2. Krajowa Rada Sądownictwa na wniosek osoby, o której mowa w ust. 1, może uchylić zawieszenie w czynnościach służbowych, chyba że wzgląd na postrzeganie sądu jako organu bezstronnego lub niezależnego wymaga utrzymania zawieszenia w czynnościach służbowych lub potrzeba taka wynika z rozstrzygnięcia organu międzynarodowego działającego na mocy umowy międzynarodowej ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską.
3. W okresie zawieszenia w czynnościach służbowych osoba, o której mowa w ust. 1, jest odsunięta od wykonywania wszelkich obowiązków na zajmowanym stanowisku lub sprawowanej funkcji, a w szczególności:
 - 1) nie wykonuje zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości oraz z zakresu ochrony prawnej powierzonej sądom;
 - 2) nie wykonuje czynności wynikających z zajmowanej funkcji;
 - 3) nie bierze udziału w pracach organów Sądów Najwyższego.
4. Okres zawieszenia w czynnościach służbowych stanowi okres zatrudnienia, od którego zależą uprawnienia pracownicze. W okresie zawieszenia w czynnościach służbowych osoba, o której mowa w ust. 1, nie nabywa prawa do urlopu wypoczynkowego. Przepisy art. 155¹ § 1 pkt 2 i art. 155² § 2 ustawy z 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy stosuje się odpowiednio.
5. Od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa, o których mowa w ust. 2, przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego w trybie określonym w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z 2024 r., poz. 1186).
6. W razie uchylenia przez Krajową Radę Sądownictwa zawieszenia w czynnościach służbowych dokonuje się wyrównania do pełnej wysokości wszystkich świadczeń należnych ze stosunku służbowego.

7. Zawieszenie w czynnościach służbowych ustaje z chwilą ogłoszenia uchwały, o której mowa w art. 5, chyba że Krajowa Rada Sądownictwa wcześniej uchyli zawieszenie w czynnościach służbowych.

Art. 32.

1. Jeżeli wymaga tego wzgląd na postrzeganie sądu jako organu bezstronnego lub niezależnego Krajowa Rada Sądownictwa odwołuje sędziego z delegowania, o którym mowa w art. 7 ust. 1, na wniosek Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa, Prezesa właściwego sądu apelacyjnego w stosunku do sędziów pełniących czynności sędziowskie w sądach z obszaru apelacji, Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego w stosunku do sędziów pełniących czynności sędziowskie w Naczelnym Sądzie Administracyjnym lub właściwego rzecznika dyscyplinarnego.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, może być złożony w terminie 3 miesięcy od dnia rozpoczęcia okresu delegowania sędziego.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa sędzia może odwołać się do Sądu Najwyższego w trybie określonym w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje skuteczności uchwały.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, przepis art. 7 ust. 4 nie stosuje się.

Art. 33.

1. Sprawy indywidualne inne niż sprawy w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego, sędziego sądu apelacyjnego, sędziego sądu okręgowego, sędziego sądu rejonowego, sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego, sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, sędziego wojskowego sądu okręgowego lub sędziego wojskowego sądu garnizonowego, rozstrzygnięte uchwałami Krajowej Rady Sądownictwa, o których mowa w art. 1, podlegają ponownemu rozpatrzeniu na wniosek uczestnika postępowania zgłoszony w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Postępowanie prowadzone na skutek odwołania od uchwały podjętej w sprawie, o której mowa w ust. 1, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy Sąd Najwyższy umarza w przypadku złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1, z zastrzeżeniem ust. 6.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do uchwał w przedmiocie:

- 1) przedstawienia wniosku o mianowanie egzaminowanego aplikanta aplikacji sędziowskiej lub aplikacji prokuratorskiej na stanowisko asesora sądowego w sądzie powszechnym;
 - 2) przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w sądzie administracyjnym.
4. Przepisów ust. 1 nie stosuje się do uchwał w przedmiocie odmowy wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska przez sędziego przechodzącego w stan spoczynku. Sędzia w stanie spoczynku, którego dotyczy taka uchwała, ma prawo powrócić na stanowisko zajmowane poprzednio, jeżeli przedstawi zaświadczenie stwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego, wydane na zasadach określonych dla kandydata na stanowisko sędziowskie.
5. W celu wykonania prawa, o którym mowa w ust. 4, sędzia zgłasza Krajowej Radzie Sądownictwa zamiar powrotu na poprzednio zajmowane stanowisko. Krajowa Rada Sądownictwa w terminie miesiąca wydaje w tej sprawie uchwałę. Od uchwały negatywnej sędzia może odwołać się do Sądu Najwyższego w trybie określonym w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa.
6. W przypadku dokonania przez sędziego zgłoszenia, o którym mowa w ust. 5, przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.
7. Prawo, o którym mowa w ust. 4, wygasa dwanaście miesięcy przed ukończeniem wieku, po osiągnięciu którego sędzia z powodu wieku nie może dłużej zajmować stanowiska. Wygaśnięcie tego prawa w toku postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa albo przed Sądem Najwyższym stanowi podstawę do umorzenia postępowania.
8. Prawo powrotu na poprzednio zajmowane stanowisko przysługuje sędziemu w stanie spoczynku, który nie złożył Krajowej Radzie Sądownictwa ukształtowanej na podstawie ustawy, o której mowa w ust. 1, oświadczenia o woli dalszego zajmowania stanowiska. W tym przypadku do zgłoszenia zamiaru powrotu na poprzednio zajmowane stanowisko stosuje się odpowiednio ust. 4, 5 i 7.
9. W przypadku uwzględnienia zgłoszenia, o którym mowa w ust. 5 i 8, stosunek służbowy sędziego w służbie czynnej uważa się za nieprzerwany.
10. Przepisy ust. 4-9 nie wyłączają roszczeń z tytułu szkody wyrządzonej przez niezgodną z prawem odmowę wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska przez sędziego przechodzącego w stan spoczynku.

Rozdział 3

Ponowne przeprowadzenie postępowań w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego

Art. 34.

1. Stanowisko sędziowskie objęte na skutek uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, z dniem uprawomocnienia się uchwały, o której mowa w art. 5, staje się stanowiskiem wolnym. Postępowanie w sprawie powołania do pełnienia urzędu sędziego na tym stanowisku jest przeprowadzane ponownie.

2. Stanowisko sędziowskie objęte na skutek uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, w zniesionych izbach Sądu Najwyższego z dniem uprawomocnienia się uchwały, o której mowa w art. 5, staje się wolnym stanowiskiem sędziowskim w Sądzie Najwyższym.

3. O wolnych stanowiskach sędziowskich, o których mowa w ust. 1 i 2, Minister Sprawiedliwości obwieszcza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" nie wcześniej niż po upływie 2 tygodni od dnia otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w art. 19 pkt 2. O wolnych stanowiskach sędziowskich w tym samym sądzie powszechnym, sądzie wojskowym, wojewódzkim sądzie administracyjnym i w tej samej izbie Sądu Najwyższego lub tej samej izbie Naczelnego Sądu Administracyjnego obwieszcza się łącznie, chyba że nie jest to możliwe lub celowe. Przepisów art. 31 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym i art. 6 § 10, art. 6a § 2a i art. 7a § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych nie stosuje się.

4. Przepisów ust. 1-3 nie stosuje się, jeżeli osoba, która objęła stanowisko sędziowskie na skutek uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, zmarła, zrzekła się urzędu albo jej stosunek służbowy wygasł, przeszła lub została przeniesiona w stan spoczynku, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 3, albo objęła następnie na skutek uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, inne stanowisko sędziowskie.

Art. 35.

1. Kandydaturę na wolne stanowisko sędziowskie w postępowaniu, o którym mowa w art. 34 ust. 1, może zgłosić każdy, kto spełnia wymogi do objęcia tego stanowiska określone w przepisach, o których mowa w art. 36.

2. Osoba, w stosunku do której uchwała o przedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego została uchylona na podstawie art. 3, bierze udział w postępowaniu, o którym mowa w art. 34 ust. 1, w sprawie powołania do pełnienia urzędu na

stanowisku sędziego w sądzie, w którym objęła to stanowisko na skutek tej uchwały. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa zawiadamia zainteresowaną osobę o przystąpieniu do ponownego przeprowadzenia postępowania w tym przedmiocie.

3. Osoba, która objęła stanowisko sędziego na skutek uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, a następnie jej stosunek służbowy podlegał przekształceniu lub nawiązaniu w innym sądzie, bierze udział w postępowaniu, o którym mowa w art. 34 ust. 1, w sprawie powołania do pełnienia urzędu sędziego w sądzie, w którym zajmowała ostatnie stanowisko.

4. Osoba powołana na podstawie uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w zniesionej izbie Sądu Najwyższego bierze udział w postępowaniu, o którym mowa w art. 34 ust. 1, w sprawie powołania do pełnienia urzędu sędziego w Sądzie Najwyższym. Osoba ta w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia zawiadomienia Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa o przystąpieniu do ponownego przeprowadzenia postępowania w tym przedmiocie składa oświadczenie wskazujące izbę Sądu Najwyższego, w której ubiega się o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego. W przypadku niezłożenia oświadczenia albo złożenia go po terminie Krajowa Rada Sądownictwa umarza postępowanie w stosunku do zainteresowanej osoby.

5. Osoba biorąca udział w postępowaniach, o których mowa w art. 34 ust. 1 – 3, nie może do czasu zakończenia postępowania zgłosić swojej kandydatury na inne wolne stanowisko sędziowskie. Takie zgłoszenie pozostawia się bez rozpoznania.

6. Przepisów ust. 2 – 5 nie stosuje się jeżeli osoba, która objęła stanowisko sędziowskie na skutek uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, zmarła, zrzekła się urzędu lub jej stosunek służbowy wygasł albo przeszła lub została przeniesiona w stan spoczynku z zastrzeżeniem art. 15 ust. 3.

Art. 36.

1. W zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie zgłoszenia kandydatury na wolne stanowisko sędziego oraz czynności w postępowaniu w sprawie powołania do pełnienia urzędu na tym stanowisku dokonuje się w zakresie wolnych stanowisk:

- 1) w Sądzie Najwyższym na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym;
- 2) w sądach powszechnych na podstawie ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych;
- 3) w Naczelnym Sądzie Administracyjnym i w wojewódzkich sądach administracyjnych na podstawie ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych;

4) w sądach wojskowych na podstawie ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz.U. z 2022 r., poz. 2250)

– w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. W przypadku osób, o których mowa w art. 35 ust. 2–4, wymagania dotyczące długości stażu zawodowego koniecznego do objęcia stanowiska sędziego podlegają ocenie na podstawie przepisów dotychczasowych obowiązujących w dniu zgłoszenia kandydatury na wolne stanowisko.

3. Osoba, o której mowa w art. 35 ust. 2–4, może uzupełnić zgłoszenie na wolne stanowisko sędziowskie w terminie miesiąca od dnia doręczenia zawiadomienia Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa o ponownym przeprowadzeniu postępowania w sprawie powołania do pełnienia urzędu sędziego. W przypadku tej osoby przy badaniu kwalifikacji do pełnienia urzędu sędziego nie bierze się pod uwagę czynności podejmowanych na stanowisku sędziowskim objętym na skutek uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1.

Art. 37.

Krajowa Rada Sądownictwa rozpatruje kandydatury w postępowaniach, o których mowa w art. 34 ust. 1-3, w trybie określonym w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Rozdział 4

Wzruszanie orzeczeń wydanych przez osoby powołane do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego na skutek uchwał podjętych przez Krajową Radę Sądownictwa w latach 2018-2025

Art. 38.

1. W sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego, które zostały prawomocnie zakończone przed dniem ogłoszenia uchwał, o którym mowa w art. 16 ust. 4, wyrok lub postanowienie orzekające co do istoty sprawy wydane przez sąd powszechny z udziałem osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, podlega uchyleniu na wniosek strony lub uczestnika postępowania, którzy w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podnosili zarzuty co do prawidłowości składu sądu pierwszej instancji lub co do niezawisłości lub bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, z powodu okoliczności związanych z jej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego i następnie na tej podstawie oparli zarzuty apelacji.

2. Przepis ust. 1 stosuje się do wyroków i postanowień orzekających co do istoty sprawy kończących postępowanie wydanych przez sąd drugiej instancji z udziałem osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, jeżeli strona lub uczestnik postępowania w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podnosili zarzuty co do prawidłowości składu sądu drugiej instancji lub co do niezawisłości lub bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, z powodu okoliczności związanych z jej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego.
3. Do rozpoznania wniosku, o którym mowa w ust. 1 i 2, właściwy jest sąd drugiej instancji.
4. Wniosek, o którym mowa w ust. 1 i 2, składa się do sądu właściwego w terminie miesiąca od dnia ogłoszenia uchwał, o którym mowa w art. 16 ust. 4.
5. Sąd wstrzymuje się z rozpoznaniem wniosku, o którym mowa w ust. 1 lub 2, do czasu uprawomocnienia się uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 2, w stosunku do osoby, która wydała orzeczenie objęte wnioskiem. W przypadku uchylecia przez Sąd Najwyższy uchwały, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, sąd umarza postępowanie wywołane wnioskiem.
6. W przypadku uwzględnienia wniosku, o którym mowa w ust. 1, sąd drugiej instancji uchyla orzeczenie w przedmiocie apelacji oraz orzeczenie sądu pierwszej instancji i przekazuje sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania, a w przypadku wniosku, o którym mowa w ust. 2 – uchyla orzeczenie w przedmiocie apelacji objęte wnioskiem i ponownie rozpoznaje sprawę w postępowaniu apelacyjnym.
7. Jeżeli wniosek, o którym mowa w ust. 1 lub 2, dotyczy orzeczenia, które wywołało nieodwracalne skutki prawne, sąd odstępuje od uwzględnienia wniosku i ogranicza się do stwierdzenia, że orzeczenie wydano z naruszeniem prawa, oraz wskazania okoliczności, z powodu których wydał takie rozstrzygnięcie. W tym wypadku orzeczenie wydane na skutek wniosku traktuje się jako orzeczenie wydane w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.
8. Do postępowania w przedmiocie wniosku, o którym mowa w ust. 1 i 2, w zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego o wznowieniu postępowania. Postępowanie to jest wolne od opłat sądowych.
9. W sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, prawomocnie zakończonych przed dniem ogłoszenia uchwał, o którym mowa w art. 16 ust. 3, wyrok lub postanowienie orzekające co do istoty sprawy w przedmiocie apelacji, skargi kasacyjnej, skargi o wznowienie postępowania, skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia albo wniosku Prokuratora

Generalnego o unieważnienie orzeczenia na podstawie art. 96 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, wydane przez Sąd Najwyższy z udziałem osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, podlega uchyleniu na wniosek strony lub uczestnika postępowania, którzy w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podnosili zarzuty co do prawidłowości składu Sądu Najwyższego lub co do niezawisłości lub bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, z powodu okoliczności związanych z jej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego.

10. Przepisu ust. 9 nie stosuje się do orzeczeń uchylających zaskarżone orzeczenie w całości lub w części i przekazujących sprawę do ponownego rozpoznania sądowi niższej instancji.

11. Do rozpoznania wniosku, o którym mowa w ust. 9, właściwy jest Sąd Najwyższy.

12. W przypadku uwzględnienia wniosku, o którym mowa w ust. 9, Sąd Najwyższy uchyla orzeczenie objęte wnioskiem i ponownie rozpoznaje sprawę.

13. W przypadku, o którym mowa w ust. 9, przepisy ust. 4, 5, 7 i 8 stosuje się. W postępowaniu przed Sądem Najwyższym nie stosuje się art. 87¹ § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego.

14. Do orzeczeń Sądu Najwyższego wydanych z udziałem osoby, w stosunku do której została uchylona uchwała o przedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, nie stosuje się art. 390 § 2, art. 398¹⁷ § 2 i art. 398²⁰ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego.

15. W sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego po uchyleniu uchwały o przedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego nie można żądać wznowienia postępowania zakończonego orzeczeniem wydanym z udziałem tego sędziego z powodów, o których mowa w ust. 1 i 9. Nie dotyczy to spraw o wznowienie postępowania wszczętych i niezakończonych przed uchyleniem uchwały, o której mowa w zadaniu poprzedzającym.

16. W postępowaniu apelacyjnym w sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego sąd uchyla zaskarżony wyrok lub postanowienie orzekające co do istoty sprawy wydane z udziałem osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, przed dniem ogłoszenia w stosunku do tej osoby uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 4, i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji z powodu okoliczności związanych z powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wyłącznie w przypadku, gdy strona lub uczestnik postępowania w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podnieśli z tego powodu zarzuty co do prawidłowości składu sądu lub co do niezawisłości lub bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w

art. 16 ust. 2, i następnie na tej podstawie oparli zarzuty apelacji. Sąd wstrzymuje się z rozpoznaniem apelacji do czasu uprawomocnienia się uchwały, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, w stosunku do osoby, która wydała zaskarżone orzeczenie, chyba że w sprawie zachodzi nieważność postępowania.

17. W postępowaniu kasacyjnym w sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego Sąd Najwyższy uchyla wyroki lub postanowienia orzekające co do istoty sprawy wydane z udziałem osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, przed dniem ogłoszenia w stosunku do tej osoby uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 4, i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania sądowi drugiej albo pierwszej instancji z powodu okoliczności związanych z powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wyłącznie w przypadku, gdy strona lub uczestnik postępowania w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podnieśli z tego powodu zarzuty co do prawidłowości składu sądu lub co do niezawisłości lub bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, i następnie na tej podstawie oparli skargę kasacyjną. Sąd Najwyższy wstrzymuje się z rozpoznaniem skargi kasacyjnej do czasu uprawomocnienia się uchwały, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, w stosunku do osoby, która wydała zaskarżone orzeczenie, chyba że w sprawie zachodzi nieważność postępowania.

18. W przypadku zbiegu wniosku, o którym mowa w ust. 1 lub 2, ze skargą kasacyjną opartą na podstawie, o której mowa w ust. 17, czynności podejmuje sąd, w którym znajdują się akta sprawy. Sąd Najwyższy może zwrócić akta sprawy sądowi właściwemu do rozpoznania wniosku, o którym mowa w ust. 1 lub 2.

19. W przypadku uwzględnienia wniosku, o którym mowa w ust. 1, 2 i 9, oraz uwzględnienia apelacji z powodu, o którym mowa w ust. 16, albo skargi kasacyjnej z powodu, o którym mowa w ust. 17, właściwy sąd rozpoznaje sprawę w innym składzie.

20. Przepisy ust. 2 – 19 stosuje się odpowiednio do orzeczeń co do istoty sprawy wydanych przez sąd w postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego na skutek odwołań od orzeczeń w postępowaniu dyscyplinarnym.

21. Przepisów ust. 1 – 19 nie stosuje się do orzeczeń wydanych w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy z 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe (Dz.U. z 2024 r., poz. 794 i 1222) i ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne (Dz.U. z 2024 r., poz. 1428), z wyłączeniem orzeczeń co do istoty sprawy wydanych w postępowaniu w sprawach orzekania zakazu prowadzenia działalności gospodarczej.

Art. 39.

1. W sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz.U. z 2025 r., poz. 46), ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. z 2024 r., poz. 977 i 1544) oraz ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz.U. z 2024 r., poz. 628, 850, 879, 1685 i 1721), które zostały prawomocnie zakończone przed dniem ogłoszenia uchwał, o którym mowa w art. 16 ust. 4, orzeczenie kończące postępowanie sądowe lub postępowanie dyscyplinarne wydane przez sąd powszechny lub sąd wojskowy z udziałem osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, podlega uchyleniu na wniosek strony, która w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podnosiła zarzuty co do prawidłowości składu sądu pierwszej instancji lub co do niezawisłości i bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, z powodu okoliczności związanych z jej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego i następnie na tej podstawie oparła zarzuty w środку odwoławczym.
2. Przepis ust. 1 stosuje się do orzeczeń kończących postępowanie sądowe lub postępowanie dyscyplinarne wydanych przez sąd powszechny lub sąd wojskowy w drugiej instancji z udziałem osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, jeżeli strona w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podnosiła zarzuty co do prawidłowości składu sądu drugiej instancji lub co do niezawisłości lub bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, z powodu okoliczności związanych z jej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego i następnie na tej podstawie wniosła kasację, chyba że nie miała uprawnienia do zaskarżenia prawomocnego orzeczenia kasacją.
3. Wnioski, o których mowa w ust. 1 i 2, składa się do sądu właściwego w zawitym terminie miesiąca od dnia ogłoszenia uchwał, o którym mowa w art. 16 ust. 4.
4. Sąd wstrzymuje się z rozpoznaniem wniosków, o których mowa w ust. 1 i 2 do czasu uprawomocnienia się uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 2, w stosunku do osoby, która wydała orzeczenie objęte wnioskiem. W przypadku uchylenia przez Sąd Najwyższy uchwały, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, sąd umarza postępowanie wywołane wnioskiem.
5. W przypadku uwzględnienia wniosku, o którym mowa w ust. 1, sąd uchyla prawomocne orzeczenie oraz orzeczenie sądu pierwszej instancji i przekazuje sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania albo uchyla prawomocne orzeczenie oraz orzeczenie sądu pierwszej instancji i umarza postępowanie, jeśli postępowanie nie może się toczyć.
6. W przypadku uwzględnienia wniosku, o którym mowa w ust. 2, sąd uchyla prawomocne orzeczenie i przekazuje sprawę sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania albo uchyla prawomocne orzeczenie i umarza postępowanie, jeśli postępowanie nie może się toczyć.

7. Do ustalenia właściwego sądu oraz do postępowania w przedmiocie wniosków, o których mowa w ust. 1 i 2, w zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego o wznowieniu postępowania sądowego, z wyłączeniem art. 435, art. 542, art. 545 § 2 i art. 546. Postępowanie jest wolne od opłat sądowych.

8. W sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia oraz ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy, prawomocnie zakończonych przed dniem ogłoszenia uchwał, o którym mowa w art. 16 ust. 3, orzeczenie w przedmiocie zażalenia, apelacji, kasacji lub wznowienia postępowania albo wniosku Prokuratora Generalnego o unieważnienie orzeczenia na podstawie art. 96 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, wydane przez Sąd Najwyższy z udziałem osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, podlega uchyleniu na wniosek strony, która w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podnosiła zarzuty co do prawidłowości składu Sądu Najwyższego lub co do niezawisłości i bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, z powodu okoliczności związanych z jej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, z zastrzeżeniem art. 45 ust. 1–4.

9. Przepisu ust. 8 nie stosuje się do orzeczeń uchylających zaskarżone orzeczenie w całości lub w części i przekazujących sprawę do ponownego rozpoznania sądowi niższej instancji.

10. W przypadku, o którym mowa w ust. 8, przepisy ust. 3-7 stosuje się odpowiednio.

11. Do uchwał Sądu Najwyższego wydanych z udziałem osoby, w stosunku do której została uchylona uchwała o przedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego nie stosuje się art. 441 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.

12. W sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia oraz ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy po uchyleniu uchwały o przedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego nie można żądać wznowienia postępowania zakończonego orzeczeniem wydanym z udziałem tego sędziego z powodów, o których mowa w ust. 1, 2 i 8. Nie dotyczy to spraw o wznowienie postępowania wszczętych i niezakończonych przed uchyleniem uchwały, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, w których strona żądała wznowienia postępowania z urzędu na podstawie art. 542 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.

13. W postępowaniu odwoławczym w sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks

postępowania w sprawach o wykroczenia oraz ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy sąd uchyla zaskarżone orzeczenie kończące postępowanie sądowe lub postępowanie dyscyplinarne wydane z udziałem osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, przed dniem ogłoszenia w stosunku do tej osoby uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 4, i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji z powodu okoliczności związanych z jej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wyłącznie w przypadku, gdy strona w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podniosła z tego powodu zarzuty co do prawidłowości składu sądu lub co do niezawisłości lub bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, i następnie na tej podstawie oparła zarzuty w środku odwoławczym. Sąd wstrzymuje się z rozpoznaniem wniesionego środka odwoławczego do czasu uprawomocnienia się uchwały, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, w stosunku do osoby, która wydała zaskarżone orzeczenie, chyba że zachodzi okoliczność wskazana w art. 439 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.

14. Uchylając zaskarżone orzeczenie w przypadku, o którym mowa w ust. 13 zdanie pierwsze, sąd odwoławczy nie stosuje art. 435 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.

15. Po uchyleniu orzeczenia na skutek wniosku, o którym mowa w ust. 1, 2 i 8, a także po uchyleniu orzeczenia w postępowaniu, o którym mowa w ust. 13, w postępowaniu ponownym stosuje się art. 443 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, jeśli do uchylenia orzeczenia doszło wskutek wniosku lub środka odwoławczego złożonego na korzyść oskarżonego.

16. W postępowaniu kasacyjnym w sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego oraz ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy Sąd Najwyższy uchyla orzeczenia wydane z udziałem osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, przed dniem ogłoszenia w stosunku do tej osoby uchwały, o którym mowa w art. 16 ust. 4, i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania sądowi drugiej instancji albo sądowi pierwszej instancji lub umarza postępowanie z powodu okoliczności związanych z jej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wyłącznie w przypadku, gdy strona w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podnosiła z tego powodu zarzuty co do prawidłowości składu sądu lub co do niezawisłości lub bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, i następnie na tej podstawie oparła wniesioną kasację. Sąd Najwyższy wstrzymuje się z rozpoznaniem kasacji do czasu uprawomocnienia się uchwały, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, w stosunku do osoby,

która wydała zaskarżone kasacją orzeczenie, chyba że zachodzi okoliczność wskazana w art. 439 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.

17. Uchylając zaskarżone orzeczenie w przypadku, o którym mowa w ust. 16, Sąd Najwyższy nie stosuje art. 435 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego. Po uchyleniu orzeczenia w postępowaniu ponownym stosuje się art. 443 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, jeśli do uchylenia orzeczenia doszło wskutek kasacji wniesionej wyłącznie na korzyść skazanego.

18. W przypadku zbiegu wniosku, o którym mowa w ust. 1 lub 2, z kasacją, o której mowa w ust. 16, czynności podejmuje sąd, w którym znajdują się akta sprawy. Sąd Najwyższy może zwrócić akta sprawy sądowi właściwemu do rozpoznania wniosku, o którym mowa w ust. 1 lub 2.

19. W przypadku uwzględnienia wniosku, o którym mowa w ust. 1, 2 i 8 oraz środka odwoławczego, z powodu o którym mowa w ust. 13, lub kasacji, z powodu, o którym mowa w ust. 16, sąd, któremu sprawę przekazano do ponownego rozpoznania, rozpoznaje ją w innym składzie.

Art. 40.

1. W sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2024 r., poz. 935 i 1685), prawomocnie zakończonych w wojewódzkim sądzie administracyjnym przed dniem ogłoszenia uchwał, o których mowa w art. 16 ust. 4, wyrok lub postanowienie kończące postępowanie w sprawie, wydane przez wojewódzki sąd administracyjny z udziałem osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, podlega uchyleniu na wniosek strony lub uczestnika postępowania, którzy w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podnosili zarzuty co do prawidłowości składu sądu lub co do niezawisłości lub bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, z powodu okoliczności związanych z jej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego i następnie na tej podstawie oparli zarzuty skargi kasacyjnej.

2. Do rozpoznania wniosku, o którym mowa w ust. 1, właściwy jest Naczelny Sąd Administracyjny.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się do Naczelnego Sądu Administracyjnego w terminie miesiąca od dnia ogłoszenia uchwał, o których mowa w art. 16 ust. 4.

4. Naczelny Sąd Administracyjny wstrzymuje się z rozpoznaniem wniosku, o którym mowa w ust. 1, do czasu uprawomocnienia się uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 2, w stosunku do osoby, która wydała orzeczenie objęte wnioskiem. W przypadku uchylenia przez Sąd

Najwyższy uchwały, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, sąd umarza postępowanie wywołane wnioskiem.

5. W przypadku uwzględnienia wniosku, o którym mowa w ust. 1, Naczelny Sąd Administracyjny uchyla orzeczenie w przedmiocie skargi kasacyjnej oraz uchyla orzeczenie wojewódzkiego sądu administracyjnego objęte wnioskiem i przekazuje sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania. Sędziowie, którzy rozpoznawali skargę kasacyjną od orzeczenia, którego dotyczy wniosek, są wyłączeni od orzekania w postępowaniu wywołanym tym wnioskiem.

6. Jeżeli wniosek, o którym mowa w ust. 1, dotyczy orzeczenia, które wywołało nieodwracalne skutki prawne, Naczelny Sąd Administracyjny odstępuje od jego uchylecia i ogranicza się do stwierdzenia, że orzeczenie wydano z naruszeniem prawa, oraz wskazania okoliczności, z powodu których wydał takie rozstrzygnięcie. W tym wypadku orzeczenie wydane na skutek wniosku traktuje się jak orzeczenie wydane w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

7. Przepisów ust. 1 – 5 nie stosuje się do prawomocnych wyroków wojewódzkich sądów administracyjnych uwzględniających skargę w całości.

8. Do postępowania w przedmiocie wniosku, o którym mowa w ust. 1, w zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi o wznowieniu postępowania z wyłączeniem art. 175 § 1. Postępowanie to jest wolne od opłat sądowych.

9. W sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, prawomocnie zakończonych przed dniem ogłoszenia uchwał, o którym mowa w art. 16 ust. 4, wyrok co do istoty sprawy, wyrok w przedmiocie skargi kasacyjnej, wyrok w przedmiocie skargi o wznowienie postępowania, skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia albo wniosku Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego o unieważnienie prawomocnego orzeczenia na podstawie art. 172 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wydane przez Naczelny Sąd Administracyjny z udziałem osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, podlega uchyleciu na wniosek strony lub uczestnika postępowania, którzy w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podnosili zarzuty co do prawidłowości składu Naczelnego Sądu Administracyjnego lub co do niezawisłości lub bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, z powodu okoliczności związanych z jej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego.

10. Przepisu ust. 9 nie stosuje się do orzeczeń uchylających zaskarżone orzeczenie w całości lub w części i przekazujących sprawę do ponownego rozpoznania wojewódzkiemu sądowi administracyjnemu.

11. W przypadku uwzględnienia wniosku, o którym mowa w ust. 9, Naczelny Sąd Administracyjny uchyla orzeczenie objęte wnioskiem i ponownie rozpoznaje sprawę. Sędziowie, którzy brali udział w wydaniu orzeczenia, którego dotyczy wniosek, są wyłączeni od orzekania w postępowaniu wywołanym tym wnioskiem.

12. W przypadku, o którym mowa w ust. 9, przepisy ust. 2-4, 6 i 8 stosuje się odpowiednio.

13. Do orzeczeń Naczelnego Sądu Administracyjnego, wydanych z udziałem osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, nie stosuje się art. 190 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

14. W sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi po uchyleniu uchwały o przedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego nie można żądać wznowienia postępowania zakończonego orzeczeniem wydanym z udziałem tego sędziego z powodów, o których mowa w ust. 1 i 9. Nie dotyczy to spraw o wznowienie postępowania wszczętych i niezakończonych przed uchyleniem uchwały, o której mowa w zdaniu poprzedzającym.

15. W postępowaniu odwoławczym w sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi Naczelny Sąd Administracyjny uchyla zaskarżony wyrok lub postanowienie kończące postępowanie w sprawie, zaskarżone skargą kasacyjną, wydane z udziałem osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2 przed dniem ogłoszenia w stosunku do tej osoby uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 4, i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania wojewódzkiemu sądowi administracyjnemu z powodu okoliczności związanych z powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wyłącznie w przypadku, gdy strona lub uczestnik postępowania w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podnieśli z tego powodu zarzuty co do prawidłowości składu sądu lub co do niezawisłości lub bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, i następnie na tej podstawie oparli zarzuty skargi kasacyjnej. Naczelny Sąd Administracyjny wstrzymuje się z rozpoznaniem skargi kasacyjnej do czasu uprawomocnienia się uchwały, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, w stosunku do osoby, która wydała zaskarżone orzeczenie, chyba że w sprawie zachodzi nieważność postępowania.

16. Jeżeli skarga kasacyjna zawiera zarzuty, o których mowa w ust. 15, wojewódzki sąd administracyjny w przypadku stwierdzenia, że spełnione zostały warunki uwzględnienia tego zarzutu, przed przedstawieniem akt Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu uchyla

zaskarżone orzeczenie i na tym samym posiedzeniu rozpoznaje sprawę. Skład orzekający wyznacza się w drodze losowania, z wyłączeniem sędziów biorących udział w wydaniu zaskarżonego orzeczenia. Przepis art. 179a ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi stosuje się odpowiednio.

17. W przypadku uwzględnienia wniosku, o którym mowa w ust. 1 i 15, wojewódzki sąd administracyjny, któremu przekazano sprawę do ponownego rozpoznania, rozpoznaje ją w innym składzie.

Art. 41.

1. W sprawach prawomocnie zakończonych przez sąd dyscyplinarny, o którym mowa w art. 48 § 1 ustawy z 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych przed dniem ogłoszenia uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 4, obwiniony może w terminie miesiąca od dnia ogłoszenia tej uchwały złożyć wniosek o uchylenie wyroku lub uchwały, jeżeli zostały wydane przez sąd dyscyplinarny pierwszej instancji z udziałem osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2 oraz jeżeli obwiniony w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podnosił zarzuty co do prawidłowości składu sądu lub co do niezawisłości lub bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, z powodu okoliczności związanych z jej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego i na tej podstawie oparł zarzuty odwołania.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli sąd dyscyplinarny drugiej instancji orzekał przed dniem ogłoszenia uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 4 z udziałem osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2 niniejszej ustawy.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku, gdy sąd dyscyplinarny drugiej instancji uchylił wyrok lub uchwałę sądu pierwszej instancji.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 1 i 2, rozpoznaje Naczelny Sąd Administracyjny - sąd dyscyplinarny drugiej instancji. Do wyznaczenia składu stosuje się art. 48 § 2 i 3 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych, z zastrzeżeniem, że z losowania wyłącza się sędziów, którzy brali udział w wydaniu orzeczenia objętego wnioskiem oraz rozpoznawali odwołanie od wyroku lub uchwały wydanych z udziałem osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2.

5. Sąd dyscyplinarny wstrzymuje się z rozpoznaniem wniosku, o którym mowa w ust. 1 i 2, do czasu uprawomocnienia się uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 2, w stosunku do osoby, która wydała orzeczenie objęte wnioskiem. W przypadku uchylenia przez Sąd Najwyższy uchwały,

o której mowa w zdaniu poprzedzającym, sąd dyscyplinarny umarza postępowanie wywołane wnioskiem.

6. Uwzględniając wniosek, o którym mowa w ust. 1 lub 2, sąd dyscyplinarny drugiej instancji odpowiednio do okoliczności uchyla wyrok lub uchwałę wydaną przez sąd dyscyplinarny drugiej instancji i rozstrzyga o odwołaniu albo umarza postępowanie, albo uchyla wyrok lub uchwałę wydaną przez sąd dyscyplinarny drugiej instancji oraz uchyla wyrok lub uchwałę sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji i przekazuje sprawę sądowi dyscyplinarnemu pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Rozstrzygnięcie nie może zapaść na niekorzyść obwinionego.

7. W razie uwzględnienia wniosku, o którym mowa w ust. 6, właściwy sąd dyscyplinarny rozpoznaje sprawę w innym składzie.

8. W postępowaniu odwoławczym Naczelny Sąd Administracyjny - sąd dyscyplinarny drugiej instancji uchyla zaskarżony wyrok lub uchwałę, wydane z udziałem osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2 przed dniem ogłoszenia w stosunku do tej osoby uchwały, o której mowa w art. 16 ust. 4, i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania sądowi dyscyplinarnemu pierwszej instancji z powodu okoliczności związanych z jej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wyłącznie w przypadku, gdy obwiniony w czasie właściwym dla złożenia wniosku o wyłączenie sędziego podnosił z tego powodu zarzuty co do prawidłowości składu sądu lub co do niezawisłości lub bezstronności uczestniczącej w tym składzie osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, i następnie na tej podstawie oparł zarzuty odwołania. Sąd wstrzymuje się z rozpoznaniem odwołania do czasu uprawomocnienia się uchwały, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, w stosunku do osoby, która wydała zaskarżone orzeczenie, chyba że w zachodzi okoliczność wskazana w art. 439 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego. Przepis ust. 7 stosuje się.

9. W zakresie nieuregulowanym do postępowania, o którym mowa w ust. 1-8 stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 56 Działu IX ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego.

Art. 42.

1. Osoby, o których mowa w art. 16 ust. 2, są wyłączone z mocy ustawy od rozpoznania wniosków, o których mowa w art. 38 ust. 1, 2 i 9, art. 39 ust. 1, 2 i 8, art. 40 ust. 1 i 9 i w art. 41 ust. 1 i 2 oraz od rozpoznania środków odwoławczych, o których mowa w art. 38 ust. 16, art. 39 ust. 13 i art. 41 ust. 8, a także skarg kasacyjnych, o których mowa w art. 38 ust. 17 i art. 40 ust. 15, oraz kasacji, o której mowa w art. 39 ust. 16.

2. Przepisów art. 38 – 41 nie stosuje się do orzeczeń wydanych z udziałem osób, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 – 4.

Art. 43.

1. Uchwały Sądu Najwyższego podjęte z udziałem osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, nie mają mocy zasady prawnej i nie stosuje się do nich trybu określonego w art. 88 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym.

2. Do uchwał Naczelnego Sądu Administracyjnego podjętych z udziałem osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, nie stosuje się art. 187 § 2 i art. 269 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Art. 44.

1. Orzeczenie Sądu Najwyższego w przedmiocie skargi nadzwyczajnej wydane z udziałem osoby, o której mowa w art. 16 ust. 2, podlega uchyleniu na wniosek strony lub innego uczestnika postępowania złożony w terminie miesiąca od dnia ogłoszenia uchwał, o którym mowa w art. 16 ust. 3.

2. Postępowanie w przedmiocie wniosku, o którym mowa w ust. 1, jest wolne od opłat sądowych. Do postępowania w przedmiocie tego wniosku w zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie stosuje się odpowiednio w przypadku:

1) spraw cywilnych - przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego;

2) spraw karnych - przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego.

3. W przypadku uchylenia orzeczenia na skutek wniosku, o którym mowa w ust. 1, Sąd Najwyższy ponownie rozpoznaje skargę nadzwyczajną w trybie i na zasadach określonych w przepisach dotychczasowych, z zastrzeżeniem art. 63 ust. 2 niniejszej ustawy.

Art. 45.

1. Postępowanie w sprawach rozpoznawanych przez Sąd Najwyższy w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej prawomocnie zakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy podlega wznowieniu na wniosek strony złożony w zawitym terminie miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, z zastrzeżeniem ust. 5.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, rozpoznaje na posiedzeniu Sąd Najwyższy w składzie 3 sędziów. Na postanowienie oddalające wniosek lub pozostawiające go bez rozpoznania przysługuje zażalenie do innego równorzędnego składu Sądu Najwyższego.

3. Orzekając o wznowieniu postępowania na skutek wniosku, o którym mowa w ust. 1, Sąd Najwyższy uchyla zaskarżone orzeczenie i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej lub drugiej instancji lub w postępowaniu kasacyjnym albo umarza postępowanie. Od tego orzeczenia nie przysługuje środek odwoławczy.

4. Postępowanie w przedmiocie wniosku, o którym mowa w ust. 1, jest wolne od opłat sądowych. W zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie do postępowania o wznowienie postępowania stosuje się odpowiednio przepisy o wznowieniu postępowania przewidziane w ustawach regulujących odpowiedzialność dyscyplinarną osoby, co do której zapadło prawomocne orzeczenie.

5. Prawomocne orzeczenie wydane przez Sąd Najwyższy w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej w sprawach, o których mowa w art. 27a § 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, podlega uchyleniu na wniosek strony lub innego uczestnika postępowania zgłoszony w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Do postępowania w przedmiocie wniosku, o którym mowa w zdaniu poprzedzającym, w zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego o wznowieniu postępowania. Postępowanie to jest wolne od opłat sądowych.

6. W sprawach, o których mowa w ust. 5, Sąd Najwyższy uchyla prawomocne orzeczenia i przekazuje sprawę sądowi pracy właściwemu rzeczowo i miejscowo do jej ponownego rozpoznania.

Rozdział 5

Zmiany w przepisach

Art. 46.

W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2024 r. poz. 1568 i 863) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 48 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Sędzia, który brał udział w wydaniu orzeczenia objętego skargą o wznowienie, nie może orzekać co do tej skargi.”;

2) uchyla się art. 388³;

3) w art. 626¹¹ § 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„§ 2. W razie wniesienia skargi kasacyjnej, wpisu wzmianki o skardze kasacyjnej dokonuje się z urzędu niezwłocznie po przedstawieniu przez zainteresowanego zawiadomienia o wniesieniu tej skargi.

§ 3. Do wzmianki o apelacji i skardze kasacyjnej odpowiednio stosuje się art. 626⁷.”.

Art. 47.

W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz.U. z 2022 r., poz. 2250) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 23:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sędziowie sądów wojskowych do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim są powoływani przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, w terminie trzech miesięcy od dnia przedstawienia wniosku Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.”;

b) § 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Zgromadzenie ocenia zgłoszonych kandydatów na stanowiska sędziów w drodze głosowania i przekazuje wszystkie zgłoszone kandydatury, ze wskazaniem liczby uzyskanych głosów, z ocenami kwalifikacyjnymi i informacjami uzyskanymi od organu Policji o każdym z kandydatów Krajowej Radzie Sądownictwa, za pośrednictwem Przewodniczącego Zgromadzenia.

§ 3. Kandydatów na stanowiska sędziów zgłasza Zgromadzeniu Prezes właściwego Wojskowego Sądu Okręgowego dołączając kartę zgłoszenia, oceny kwalifikacyjne, informację od organów policji oraz opinie kolegium sądu.”;

c) uchyla się § 4;

d) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Kandydaci na stanowiska sędziów zgłaszają swoje kandydatury Prezesowi właściwego wojskowego sądu okręgowego. Prezes właściwego wojskowego sądu okręgowego przed zgłoszeniem kandydatur Zgromadzeniu zasięga opinii właściwego kolegium i zawiadamia Ministra Sprawiedliwości i Ministra Obrony Narodowej, przekazując wypełnioną kartę zgłoszenia kandydata.”;

e) po § 5 dodaje się § 6 w brzmieniu:

„§ 6. W zakresie wymogów formalnych zgłoszenia na wolne stanowisko sędziowskie stosuje się odpowiednio przepisy art. 57ac § 1-3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych z tym, że nie stosuje się przepisów w zakresie sytemu

teleinformatycznego obsługującego postępowanie w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu powszechnego albo asesora sądowego, a zastrzeżenia składa się w formie pisemnej, które w tej formie są przekazywane Krajowej Radzie Sądownictwa.”;

2) uchyla się art. 23a;

3) w art. 37:

a) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Przewinieniem dyscyplinarnym w rozumieniu ustawy jest naruszenie obowiązków sędziego, w tym oczywista i rażąca obraza przepisów prawa, uchybienie powadze stanowiska sędziowskiego, naruszenie dyscypliny wojskowej oraz zasad honoru i godności żołnierskiej.”;

b) w § 4 uchyla się pkt 3;

4) w art. 39 uchyla się § 1a;

5) w art. 39a:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W sprawach dyscyplinarnych sędziów orzekają:

1) w pierwszej instancji:

a) sądy dyscyplinarne przy wojskowych sądach okręgowych w składzie trzech sędziów,

b) Sąd Najwyższy w składzie dwóch sędziów Sądu Najwyższego i jednego ławnika Sądu Najwyższego w sprawach przewinień dyscyplinarnych wyczerpujących znamiona umyślnych przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, umyślnych przestępstw skarbowych lub sprawach, w których Sąd Najwyższy zwrócił się z wnioskiem o rozpoznanie spraw dyscyplinarnej wraz z wytknięciem uchybienia;

2) w drugiej instancji - Sąd Najwyższy w składzie dwóch sędziów Sądu Najwyższego i jednego ławnika Sądu Najwyższego.”;

b) § 2a otrzymuje brzmienie:

„§ 2a. W sprawach, o których mowa w art. 30, orzeka w pierwszej instancji Sąd Najwyższy w składzie jednego sędziego Sądu Najwyższego, a w drugiej instancji - Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów Sądu Najwyższego.”;

c) w § 2b wyrazy „Odpowiedzialności Zawodowej” zastępuje się wyrazem „Karnej”;

d) w § 4 wyrazy „- Izbę Odpowiedzialności Zawodowej” zastępuje się wyrazami” w składzie jednego sędziego Sądu Najwyższego”;

e) dodaje się § 5 w brzmieniu:

„§ 5. Do wyznaczeniu składu Sądu Najwyższego stosuje się odpowiednio art. 73 § 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2024 r. poz. 622).”;

7) w art. 70 § 1 we wprowadzeniu do wyliczenia:

- a) wyrazy „art. 57 § 1 i 7 zdanie pierwsze i drugie” zastępuje się wyrazami „art. 57 § 1-1b, 7 zdanie pierwsze i drugie oraz 8”;
- b) po wyrazach „art. 57 § 1-1b, 7 zdanie pierwsze i drugie oraz 8,” dodaje się wyrazy „art. 57a § 1-5 i 7-12,”;
- c) wyrazy „art. 58 § 1, 3-4a, 5 i 6” zastępuje się wyrazami „art. 58 § 1, 2a-4a, 5 i 6”.

Art. 48.

W ustawie z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U. z 2023 r., poz. 102) w art. 51:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W sprawach dyscyplinarnych prokuratorów Instytutu Pamięci orzekają:

1) w pierwszej instancji:

- a) Sąd Dyscyplinarny w Instytucie Pamięci w składzie 3 członków,
- b) Sąd Najwyższy w składzie 2 sędziów Sądu Najwyższego i 1 ławnika Sądu Najwyższego w sprawach przewinień dyscyplinarnych wyczerpujących znamiona umyślnych przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego lub umyślnych przestępstw skarbowych;

2) w drugiej instancji - Sąd Najwyższy w składzie 2 sędziów Sądu Najwyższego i 1 ławnika Sądu Najwyższego.”;

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Do wyznaczeniu składu Sądu Najwyższego stosuje się odpowiednio art. 73 § 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2024 r. poz. 622).”.

Art. 49.

W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2024 r., poz. 334 i 1907) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 § 2 w pkt 3 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:
„4) zgromadzenie przedstawicieli sędziów apelacji.”;
- 2) uchyla się art. 9c i art.9d;
- 3) w art. 28:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kolegium sądu apelacyjnego składa się z pięciu członków, wybieranych przez zgromadzenie ogólne sędziów sądu apelacyjnego spośród sędziów tego sądu, a także z prezesa sądu apelacyjnego.”,

b) uchyla się § 2;

c) § 5 i 6 otrzymują brzmienie:

§ 5. Głosowanie jest tajne w sprawach osobowych sędziów, a ponadto jeżeli żądanie takie zgłosi chociażby jeden z obecnych członków kolegium sądu apelacyjnego.

§ 6. W uzasadnionych przypadkach przewodniczący kolegium może zarządzić przeprowadzenie głosowania w trybie obiegowym. Głosowanie jest wówczas jawne. Głosowanie w trybie obiegowym jest ważne, jeżeli w terminie wyznaczonym na zajęcie stanowiska głos odda co najmniej połowa członków kolegium. Głosowania w trybie obiegowym nie przeprowadza się, jeżeli sprzeciw zgłosi chociażby jeden z członków kolegium.”;

d) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. Mandat członka kolegium wygasa w wyniku złożenia rezygnacji, rozwiązania albo wygaśnięcia jego stosunku służbowego, przejścia lub przeniesienia go w stan spoczynku albo zmiany lub przeniesienia sędziego na inne miejsce służbowe albo powołania na inne stanowisko sędziowskie albo delegowania na inne stanowisko.”;

4) w art. 29 w § 1 uchyla się pkt 1a;

5) w art. 30:

a) § 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) członków w liczbie odpowiadającej liczbie sądów w obszarze okręgu sądu okręgowego.”;

b) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Do kolegium sądu okręgowego stosuje się odpowiednio art. 28 § 3-9.”;

c) uchyla się § 3 i § 4;

6) w art. 31 § 1 pkt 1a otrzymuje brzmienie:

„1a) opiniuje asesorów sądowych kandydujących na wolne stanowisko sędziego sądu rejonowego,”;

7) w art. 34:

a) w § 1:

- pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wybiera członków zgromadzenia przedstawicieli sędziów apelacji w trybie określonym w art. 36d;”;

- w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) wybiera członków kolegium sądu apelacyjnego.”;

b) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Wybory, o których mowa w § 1 pkt 4 odbywają się w głosowaniu tajnym; do ważności wyborów wymagany jest udział w głosowaniu co najmniej połowy wszystkich członków zgromadzenia.”;

c) po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:

„§ 2a Oddanie głosu w wyborach członków kolegium sądu apelacyjnego, o których mowa w § 1 pkt 4, następuje przez wskazanie jednego lub kilku kandydatów w liczbie nie wyższej niż liczba wybieranych członków. Wybrani zostają kandydaci, którzy uzyskali kolejno największą liczbę głosów. Jeżeli dwóch lub więcej kandydatów uzyskało równą liczbę głosów, w wyniku czego nie jest możliwe wybranie członków w odpowiedniej liczbie, przeprowadza się ponowne głosowanie z udziałem kandydatów uzyskujących równą liczbę głosów. W tym przypadku każdemu członkowi zgromadzenia przysługuje jeden głos.”

d) § 3 otrzymuje brzmienie :

„§ 3. Wybór członków następuje na okres trzech lat.”

e) § 4. otrzymuje brzmienie:

„§ 4. W przypadku wygaśnięcia kadencji członka w wyniku złożenia rezygnacji, rozwiązania albo wygaśnięcia jego stosunku służbowego, przejścia lub przeniesienia go w stan spoczynku albo zmiany lub przeniesienia sędziego na inne miejsce służbowe albo powołania na inne stanowisko sędziowskie albo delegowania na inne stanowisko, członkiem zostaje kandydat, który uzyskał kolejno największą liczbę głosów w głosowaniu, o którym mowa w § 2 i 2a. W braku takiego kandydata przeprowadza się wybory uzupełniające. Nowo wybrany członek pełni funkcję do końca kadencji członka, którego zastąpił.”;

8) w art. 36:

a) w § 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wybiera członków zgromadzenia przedstawicieli sędziów apelacji w trybie określonym w art. 36d.”;

b) w § 1 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) wybiera członka kolegium sądu okręgowego.”;

c) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Oddanie głosu w wyborach członka, o których mowa w § 1 pkt 3, następuje przez wskazanie jednego kandydata na liście wszystkich zgłoszonych. Wybrany zostaje kandydat, który uzyskał największą liczbę głosów. Jeżeli dwóch lub więcej kandydatów uzyskało równą liczbę głosów, w wyniku czego nie jest możliwe wybranie członka, przeprowadza się ponowne głosowanie z udziałem kandydatów uzyskujących równą liczbę głosów.”,

d) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Wybór członków, następuje na okres trzech lat.”,

e) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. W przypadku wygaśnięcia mandatu członka w wyniku złożenia rezygnacji, rozwiązania albo wygaśnięcia jego stosunku służbowego, przejścia lub przeniesienia go w stan spoczynku albo zmiany lub przeniesienia sędziego na inne miejsce służbowe albo powołania na inne stanowisko sędziowskie albo delegowania na inne stanowisko, członkiem zostaje kandydat, który uzyskał kolejno największą liczbę głosów w głosowaniu, o którym mowa w § 2 i 2a. W braku takiego kandydata przeprowadza się wybory uzupełniające. Nowo wybrany członek zgromadzenia pełni funkcję do końca kadencji członka, którego zastąpił.”;

9) w art. 36a:

a) uchyla się § 3,

b) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Uchwały zgromadzenia ogólnego sędziów sądu rejonowego zapadają zwykłą większością głosów obecnych członków zgromadzenia.”,

c) w § 6

- pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wybiera członków zgromadzenia przedstawicieli sędziów apelacji w trybie określonym w art. 36d.”,

- w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) wybiera członka kolegium sądu okręgowego.”,

d) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. Wybory, o których mowa w § 6 pkt 2 odbywają się w głosowaniu tajnym; do ważności wyborów wymagany jest udział w głosowaniu co najmniej połowy wszystkich członków zgromadzenia.”,

e) dodaje się § 7a w brzmieniu:

„§ 7a. Oddanie głosu w wyborach członka, o których mowa w § 6 pkt 3, następuje przez wskazanie jednego kandydata. Wybrany zostaje kandydat, który uzyskał największą liczbę głosów. Jeżeli dwóch lub więcej kandydatów uzyskało równą liczbę głosów, w wyniku czego nie jest możliwe wybranie członka, przeprowadza się ponowne głosowanie z udziałem kandydatów uzyskujących równą liczbę głosów.”,

f) § 8 otrzymuje brzmienie:

„§ 8. Wybór członków następuje na okres trzech lat.”

g) § 9 otrzymuje brzmienie:

„§ 9. W przypadku wygaśnięcia mandatu członka w wyniku złożenia rezygnacji, rozwiązania albo wygaśnięcia jego stosunku służbowego, przejścia lub przeniesienia go w stan spoczynku albo zmiany lub przeniesienia sędziego na inne miejsce służbowe albo powołania na inne stanowisko sędziowskie albo delegowania na inne stanowisko, członkiem zostaje kandydat, który uzyskał kolejno największą liczbę głosów w głosowaniu, o którym mowa w § 7 i 7a. W braku takiego kandydata przeprowadza się wybory uzupełniające. Nowo wybrany członek pełni funkcję do końca kadencji członka, którego zastąpił.”;

10) po art. 36a dodaje się art. 36b–36d w brzmieniu:

„Art. 36b. § 1. Zgromadzenie przedstawicieli sędziów apelacji składa się z prezesa sądu apelacyjnego i sędziów wybieranych przez zgromadzenia ogólne sędziów sądów działających w obszarze apelacji, w liczbie odpowiadającej liczbie jednej dziesiątej sędziów mających miejsce urzędowania w danym sądzie zaokrąglonej w górę.

§ 2. Przewodniczącym zgromadzenia przedstawicieli sędziów apelacji jest prezes sądu apelacyjnego, a w razie jego nieobecności obowiązki przewodniczącego pełni najstarszy służbą członek zgromadzenia.

§ 3. Członkowie zgromadzenia przedstawicieli sędziów apelacji są obowiązani brać udział w posiedzeniach zgromadzenia.

§ 4. Sędziowie niebędący członkami zgromadzenia przedstawicieli sędziów apelacji mogą brać udział w posiedzeniach zgromadzenia, bez prawa głosowania i wyboru.

§ 5. Do podjęcia uchwał zgromadzenia przedstawicieli sędziów apelacji jest wymagana obecność co najmniej połowy wszystkich członków zgromadzenia. Uchwały zapadają bezwzględną większością głosów. Głosowanie jest tajne w sprawach osobowych sędziów, a ponadto jeżeli żądanie takie zgłosi chociażby jeden z obecnych członków zgromadzenia.

§ 6. Zgromadzenie przedstawicieli sędziów apelacji zbiera się każdorazowo celem zaopiniowania kandydatur na stanowiska sędziów sądów działających na obszarze

apelacji. Posiedzenia zgromadzenia zwołuje prezes sądu apelacyjnego z własnej inicjatywy lub na wniosek kolegium sądu apelacyjnego, kolegium sądu okręgowego, jednej piątej liczby członków zgromadzenia albo na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, nie później niż w ciągu miesiąca od złożenia wniosku. W przypadku nieobecności prezesa sądu apelacyjnego lub braku rozpatrzenia wniosku w terminie miesiąca posiedzenie może zwołać najstarszy służbą członek zgromadzenia.

§ 7. O terminie zgromadzenia zawiadamia się z co najmniej dwutygodniowym wyprzedzeniem, przedstawiając planowany porządek obrad oraz doręczając drogą elektroniczną sporządzone oceny kwalifikacji kandydatów na stanowiska sędziowskie.”

Art. 36c. Zgromadzenie przedstawicieli sędziów apelacji realizuje zadania określone w ustawach, w szczególności opiniuje kandydatów na stanowiska sędziów sądów działających na obszarze apelacji.

Art. 36d. § 1. Członkowie zgromadzeń ogólnych sędziów w poszczególnych sądach wybierają członków zgromadzenia przedstawicieli sędziów apelacji przez wskazanie jednego kandydata lub kilku kandydatów w liczbie nie wyższej niż liczba wybieranych członków. Wybrani zostają kandydaci, którzy uzyskali kolejno największą liczbę głosów w głosowaniu. Każdemu członkowi zgromadzenia przysługuje liczba głosów odpowiadająca liczbie wybieranych członków.

§ 2. Jeżeli dwóch lub więcej kandydatów uzyskało równą liczbę głosów, w wyniku czego nie jest możliwe wybranie członków w odpowiedniej liczbie, przeprowadza się ponowne głosowanie z udziałem kandydatów uzyskujących równą liczbę głosów. W tym przypadku każdemu członkowi zgromadzenia przysługuje jeden głos.

§ 3. Wybór członków, o których mowa w § 1, następuje na okres trzech lat.

§ 4. W przypadku wygaśnięcia mandatu członka w wyniku złożenia rezygnacji, rozwiązania albo wygaśnięcia jego stosunku służbowego, przejścia lub przeniesienia go w stan spoczynku albo przeniesienia na inne miejsce służbowe albo powołania na inne stanowisko albo delegowania na inne stanowisko, członkiem zostaje kandydat, który uzyskał kolejno największą liczbę głosów w głosowaniu, o którym mowa w § 1. W braku takiego kandydata przeprowadza się wybory uzupełniające. Nowo wybrany członek zgromadzenia pełni funkcję do końca kadencji członka, którego zastąpił.”;

11) uchyla się art. 42a;

12) w art. 55:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sędziów sądów powszechnych do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim powołuje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, w terminie trzech miesięcy od dnia przedstawienia wniosku Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.”,

b) uchyla się § 5;

13) w art. 57 § 1a i 1b otrzymują brzmienie:

„§ 1a. Osoba, która zgłosiła swoją kandydaturę na wolne stanowisko sędziowskie w sądzie powszechnym nie może, do czasu zakończenia postępowania w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim w sądzie powszechnym, zgłosić swej kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Najwyższym, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, wojewódzkim sądzie administracyjnym ani w wojskowym sądzie okręgowym i garnizonowym. Zgłoszenie kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie w tych sądach powoduje z mocy prawa zakończenie postępowania w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim w sądzie powszechnym.

§ 1b. Osoba, która zgłosiła swoją kandydaturę na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Najwyższym, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, wojewódzkim sądzie administracyjnym albo w wojskowym sądzie okręgowym lub garnizonowym, nie może, do czasu zakończenia postępowania w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim w tym sądzie, zgłosić swej kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie w sądzie powszechnym.”;

14) w art. 57a

a) w § 3 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„W wykazie kandydat może wskazać nie więcej niż 5 spraw, które w jego ocenie potwierdzają posiadanie przez niego odpowiednich kwalifikacji merytorycznych.”,

b) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Kandydat na wolne stanowisko sędziowskie, który ma tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych, do karty zgłoszenia dołącza opis kariery zawodowej oraz wykaz osiągnięć ze szczególnym uwzględnieniem osiągnięć naukowych, rodzaju i jakości publikacji, opinii recenzentów, jakości i rzetelności opinii prawnych bądź innych dokumentów sporządzonych w związku ze stosowaniem lub tworzeniem prawa oraz potwierdzających uczestnictwo w pracach zespołów badawczych realizujących projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych lub odbycie stażu naukowego w instytucjach naukowych,

w tym zagranicznych, lub prowadzenie badań naukowych lub prac rozwojowych w uczelniach lub instytucjach naukowych, w tym zagranicznych.”;

15) art. 57af otrzymuje brzmienie:

„Art. 57af. Dokumenty dotyczące postępowania w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim, zgromadzone w systemie teleinformatycznym są przechowywane przez okres dwunastu miesięcy. Okres przechowywania dokumentów, które mogą być wykorzystane w innych postępowaniach w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim dotyczących danego kandydata, wynosi dziesięć lat. Po upływie okresu przechowywania dokumenty podlegają brakowaniu w sposób określony w przepisach ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz.U. z 2020 r., poz. 164).”;

16) w art. 57ah:

a) § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Prezes sądu, któremu złożono kartę zgłoszenia, po stwierdzeniu spełnienia przez kandydata warunków oraz wymogów formalnych zgłoszenia, zarządza, w terminie nie dłuższym niż siedem dni od dnia zgłoszenia, dokonanie oceny kwalifikacji kandydata przez wyznaczonego sędziego lub sędziego w stanie spoczynku, który przeszedł w stan spoczynku nie później niż 5 lat od zarządzenia dokonania oceny kwalifikacji.”,

b) po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Prezes sądu apelacyjnego i prezes sądu okręgowego prowadzi i aktualizuje listę sędziów w stanie spoczynku, którzy wyrazili zgodę na sporządzanie ocen kwalifikacyjnych kandydatów na wolne stanowisko sędziego. Sędzia w stanie spoczynku zgodę, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, wyraża dokonując pisemnego zgłoszenia prezesowi tego sądu; zgoda może być w każdym czasie cofnięta.”,

c) po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:

„§ 2a. Kandydat biorący udział w konkursie na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w terminie siedmiu dni od dnia zawiadomienia o wydaniu zarządzenia, o którym mowa w § 1, może wnieść, aby oceny kwalifikacji dokonał sędzia mający miejsce służbowe w okręgu innego sądu apelacyjnego. W takim przypadku sędziego dokonującego oceny wyznacza prezes sądu apelacyjnego wyłoniony w drodze losowania przez prezesa sądu, któremu złożono kartę zgłoszenia. Kandydat biorący udział w konkursie na stanowisko sędziego sądu okręgowego lub rejonowego w terminie siedmiu dni od dnia zawiadomienia o wydaniu zarządzenia, o którym mowa w § 1, może wnieść, aby oceny

kwalifikacji dokonał sędzia mający miejsce służbowe w okręgu innego sądu okręgowego. W takim przypadku sędziego dokonującego oceny wyznacza prezes sądu okręgowego, wyłoniony w drodze losowania przez prezesa sądu, któremu złożono kartę zgłoszenia.”,

d) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Prezes sądu właściwego przedstawia niezwłocznie kandydaturę na wolne stanowisko sędziego wraz z oceną kwalifikacji, ewentualnymi uwagami kandydata do zaopiniowania zgromadzeniu przedstawicieli sędziów apelacji.”,

e) dodaje się § 6 w brzmieniu:

„6. Sędziemu w stanie spoczynku wyznaczonemu do dokonania oceny kwalifikacji kandydata na wolne stanowisko sędziego przysługuje za sporządzenie każdej oceny kwalifikacyjnej wynagrodzenie w formie dodatku funkcyjnego.”;

17) po art. 57ah dodaje się art. 57ai w brzmieniu:

„Art. 57ai § 1. W terminie 14 dni od upływu terminu określonego w art. 57 § 1 prezes właściwego sądu, któremu złożono karty zgłoszenia, ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej listę kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie wraz ze wskazaniem sędziego wyznaczonego do dokonania oceny kwalifikacji kandydata.”;

18) w art. 57b § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Ocena kwalifikacji kandydata zajmującego stanowisko sędziego sądu powszechnego, sędziego sądu administracyjnego oraz sędziego sądu wojskowego obejmuje badanie poziomu merytorycznego orzecznictwa oraz sprawności i efektywności podejmowanych czynności i organizowania pracy przy rozpoznawaniu spraw lub wykonywaniu innych powierzonych zadań lub funkcji, z uwzględnieniem specjalizacji sędziego i stopnia obciążenia wykonywanymi zadaniami i ich złożoności, realizacji procesu doskonalenia zawodowego, a także kultury urzędowania, obejmującej kulturę osobistą i kulturę organizacji pracy oraz poszanowania praw stron lub uczestników postępowania przy rozpoznawaniu spraw lub wykonywaniu innych powierzonych zadań lub funkcji.”;

19) w art. 57f § 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Ocena kwalifikacji kandydata wykonującego zawód adwokata lub radcy prawnego albo zajmującego stanowisko radcy Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej jest dokonywana na podstawie badania akt co najmniej dwudziestu pięciu spraw różnych kategorii lub opinii prawnych i innych dokumentów sporządzonych w związku ze stosowaniem lub tworzeniem prawa, wybranych losowo spośród wymienionych w

wykazie, o którym mowa w art. 57a § 3. Przepis art. 57b § 4 stosuje się odpowiednio. Sędzia dokonujący oceny kwalifikacji może objąć badaniem także akta spraw sądowych, w których kandydat występował w charakterze zastępcy procesowego, a których nie ujęto w wykazie, oraz zwracać się do prezesów sądów o wskazanie sygnatur i przedstawienie akt takich spraw. W wykazie kandydat może wskazać nie więcej niż 5 spraw, które w jego ocenie potwierdzają posiadanie przez niego odpowiednich kwalifikacji merytorycznych.

§ 3. Ocena kwalifikacji kandydata wykonującego zawód notariusza jest dokonywana na podstawie badania co najmniej dwudziestu pięciu spraw aktów notarialnych obejmujących różne kategorie spraw wybranych losowo spośród wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 57a § 4. Przepis art. 57b § 4 stosuje się odpowiednio. Sędzia dokonujący oceny kwalifikacji może objąć badaniem także nieujęte w wykazie akty notarialne lub akta spraw sądowych, w których rozpoznano środki odwoławcze na odmowę dokonania wpisu lub odmowę dokonania czynności, oraz zwracać się do prezesów sądów o wskazanie sygnatur i przedstawienie akt takich spraw. W wykazie kandydat może wskazać nie więcej niż 5 spraw, które w jego ocenie potwierdzają posiadanie przez niego odpowiednich kwalifikacji merytorycznych.”;

20) w art. 57g § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Ocena kwalifikacji kandydata, mającego tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych jest dokonywana z uwzględnieniem osiągnięć naukowych, rodzaju i jakości publikacji, opinii recenzentów, jakości i rzetelności opinii prawnych bądź innych dokumentów sporządzonych w związku ze stosowaniem lub tworzeniem prawa oraz uczestnictwa w pracach zespołów badawczych realizujących projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych lub odbytych staży naukowych w instytucjach naukowych, w tym zagranicznych, lub prowadzonych badań naukowych lub prac rozwojowych w uczelniach lub instytucjach naukowych, w tym zagranicznych .”

21) w art. 58:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli na wolne stanowisko sędziowskie zostanie zgłoszona więcej niż jedna kandydatura, rozpatrzenie wszystkich kandydatur odbywa się na tym samym zgromadzeniu przedstawicieli sędziów apelacji, zwołanym przez prezesa właściwego sądu apelacyjnego, na dzień przypadający nie później niż w terminie trzydziestu dni od

dnia zamieszczenia w systemie teleinformatycznym oceny kwalifikacji ostatniego kandydata.”,

b) po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Zgromadzenie przedstawicieli sędziów apelacji opiniuje zgłoszonych kandydatów w drodze głosowania i przekazuje prezesowi odpowiednio sądu apelacyjnego albo sądu okręgowego informację o wszystkich zgłoszonych kandydaturach, ze wskazaniem liczby uzyskanych głosów.”;

c) § 2a otrzymuje brzmienie:

„§ 2a. W opiniowaniu kandydatów nie może brać udziału osoba będąca małżonkiem, krewnym albo powinowatym chociażby jednego z kandydatów lub pozostająca chociażby z jednym z kandydatów w takim stosunku prawnym lub faktycznym, że może to budzić uzasadnione wątpliwości co do bezstronności członka zgromadzenia przedstawicieli sędziów apelacji.”;

22) w art. 61:

a) § 1 pkt. 1 otrzymuje brzmienie:

„1) posiada obywatelstwo polskie i korzysta z pełni praw cywilnych i publicznych, a także nie był prawomocnie skazany za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe albo nie wydano w stosunku do niego prawomocnego wyroku warunkowo umarzającego postępowanie karne w sprawie popełnienia przestępstwa umyślnego ściganego z oskarżenia publicznego lub umyślnego przestępstwa skarbowego”;

23) w art. 77 dodaje się § 6c w brzmieniu:

„§ 6c. W razie delegowania sędziego do sądu wyższego, wynagrodzenie sędziego określa się w stawce wynagrodzenia zasadniczego na stanowisku sędziowskim w sądzie wyższym, w którym sędzia delegowany pełni obowiązki. Przepis art. 91a stosuje się.”;

24) uchyla się art. 88a;

25) w art. 91

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

§ 1. Wysokość wynagrodzenia sędziów, zajmujących równorzędne stanowiska sędziowskie, różnicuje staż pracy lub pełnione funkcje, z zastrzeżeniem art. 77 § 6c.”,

b) § 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W związku z pełnioną funkcją sędziemu przysługuje dodatek funkcyjny. W przypadkach wskazanych w ustawie dodatek funkcyjny może być przyznany także sędziemu w stanie spoczynku.”;

- c) § 8 otrzymuje brzmienie:
„§ 8. Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa, określi, w drodze rozporządzenia, funkcje z tytułu których sędziom i sędziom w stanie spoczynku przysługują dodatki funkcyjne oraz sposób ustalania tych dodatków, biorąc pod uwagę rodzaj funkcji, wielkość jednostki organizacyjnej oraz zakres obowiązków.”;
- 26) w art 106xa § 1 otrzymuje brzmienie
„§ 1. Przed upływem 36 miesięcy pełnienia obowiązków sędziego asesor sądowy może złożyć prezesowi właściwego sądu okręgowego wniosek o powołanie na stanowisko sędziego sądu rejonowego. Przepisy art. 57 § 2-6 i 8, art. 57a § 1, art. 57ab § 2, art. 57ac-57af oraz art. 58 § 4 stosuje się odpowiednio. Prezes sądu, któremu złożono wniosek o powołanie na stanowisko sędziego sądu rejonowego po upływie 30 miesięcy pełnienia obowiązków asesora sądowego, po stwierdzeniu spełniania przez kandydata warunków oraz wymogów formalnych zgłoszenia, zarządza, w terminie nie dłuższym niż siedem dni od dnia złożenia wniosku, dokonanie oceny kwalifikacji kandydata przez wyznaczonego sędziego.”;
- 27) w art. 107:
a) § 1 otrzymuje brzmienie:
„§ 1. Sędzia odpowiada dyscyplinarnie za przewinienia służbowe (dyscyplinarne), w tym za oczywistą i rażącą obrazę przepisów prawa lub uchybienie godności urzędu.”,
b) w § 3 uchyla się pkt 3;
- 28) w art. 109 uchyla się § 1a;
- 29) w art. 110:
a) § 1 otrzymuje brzmienie:
„§ 1. W sprawach dyscyplinarnych sędziów orzekają:
1) w pierwszej instancji:
a) sądy dyscyplinarne przy sądach apelacyjnych w składzie trzech sędziów,
b) Sąd Najwyższy w składzie dwóch sędziów Sądu Najwyższego i jednego ławnika Sądu Najwyższego w sprawach przewinień dyscyplinarnych wyczerpujących znamiona umyślnych przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego lub umyślnych przestępstw skarbowych, lub sprawach, w których Sąd Najwyższy zwrócił się z wnioskiem o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej wraz z wytknięciem uchybienia;
2) w drugiej instancji - Sąd Najwyższy w składzie dwóch sędziów Sądu Najwyższego i jednego ławnika Sądu Najwyższego.”;

- b) w § 2a zdanie drugie otrzymuje brzmienie:
„W sprawach, o których mowa w art. 80 i art. 106zd, orzeka w pierwszej instancji Sąd Najwyższy w składzie jednego sędziego, a w drugiej instancji - Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów Sądu Najwyższego”;
- c) w § 2b wyrazy „Odpowiedzialności Zawodowej” zastępuje się wyrazem „Karnej”;
- d) w § 3 w zdaniu drugim wyrazy „- Izbę Odpowiedzialności Zawodowej” zastępuje się wyrazami „w składzie jednego sędziego Sądu Najwyższego”;
- e) dodaje się § 6 w brzmieniu:
„§ 6. Do wyznaczeniu składu Sądu Najwyższego stosuje się odpowiednio art. 73 § 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2024 r., poz. 622).”;
- 30) uchyla się art. 112c;
- 31) w art. 114 § 7 otrzymuje brzmienie:
„§ 7. Jednocześnie z doręczeniem zarzutów rzecznik dyscyplinarny zwraca się do Sądu Najwyższego o wyznaczenie sądu dyscyplinarnego do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji. Sąd Najwyższy wyznacza ten sąd w terminie siedmiu dni od dnia otrzymania wniosku.”;
- 32) w art. 114a § 3 otrzymuje brzmienie:
„§ 3. Na postanowienie sądu dyscyplinarnego w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego w składzie jednego sędziego, przy czym do wyznaczenia składu stosuje się odpowiednio art. 73 § 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2024 r., poz. 622).”;
- 33) po art. 129 dodaje się art. 129a w brzmieniu:
„Art. 129a. Korum potrzebne do podejmowania uchwał organów sądów lub organów samorządu sędziowskiego oblicza się z pominięciem osób zawieszonych w czynnościach służbowych.”.

Art. 50.

W ustawie z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. z 2024 r., poz. 1267) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sędziów sądów administracyjnych do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim powołuje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek Krajowej

Rady Sądownictwa, w terminie trzech miesięcy od dnia przedstawienia wniosku Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.”,

- b) uchyla się § 1a-c;
- 2) uchyla się art. 5a;
- 3) w art. 6:
- a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego może być powołany ten, kto:

1) posiada obywatelstwo polskie i korzysta z pełni praw cywilnych i publicznych, a także nie był prawomocnie skazany za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe albo nie wydano w stosunku do niego prawomocnego wyroku warunkowo umarzającego postępowanie karne w sprawie popełnienia przestępstwa umyślnego ściganego z oskarżenia publicznego lub umyślnego przestępstwa skarbowego;

2) jest nieskazitelnego charakteru;

3) ukończył wyższe studia prawnicze w Rzeczypospolitej Polskiej i uzyskał tytuł zawodowy magistra lub zagraniczne studia prawnicze uznane w Rzeczypospolitej Polskiej;

4) jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego, w tym nie cierpi na chorobę psychiczną lub inne zakłócenia czynności psychicznych ograniczające sprawność umysłową lub mogące negatywnie wpłynąć na zdolność do pełnienia obowiązków;

5) wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej;

6) pozostawał co najmniej osiem lat na stanowisku sędziego albo przez dziesięć lat zajmował stanowisko prokuratora, prezesa, wiceprezesa, albo radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej albo przynajmniej przez dziesięć lat wykonywał zawód adwokata, radcy prawnego, notariusza albo przez dwanaście lat pozostawał w instytucjach publicznych na stanowiskach związanych ze stosowaniem lub tworzeniem prawa administracyjnego lub pracował w charakterze asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym co najmniej 30 miesięcy;

7) nie pełnił służby, nie pracował ani nie był współpracownikiem organów bezpieczeństwa państwa, wymienionych w art. 5 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o

Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U. z 2023 r., poz. 102)”,

b) uchyla się § 3,

c) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Osoby, o których mowa w § 2, mogą być zatrudnione na stanowisku sędziego również w niepełnym wymiarze czasu pracy, nie mniejszym jednak niż połowa wymiaru tego czasu.”,

d) po § 4 dodaje się § 5-11 w brzmieniu:

„§ 5. Do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego może być powołany ten, kto zajmował jedno ze stanowisk określonych w § 1 pkt 6 w okresie dwóch lat bezpośrednio przed zgłoszeniem na wolne stanowisko sędziowskie.

§ 6. Wymagania, o których mowa w § 1 pkt 7, stosuje się do osób urodzonych przed dniem 1 sierpnia 1972 r.

§ 7. Osoba, która zgłosiła swoją kandydaturę na wolne stanowisko sędziowskie w wojewódzkim sądzie administracyjnym, nie może, do czasu zakończenia postępowania w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim w tym wojewódzkim sądzie administracyjnym, zgłosić swojej kandydatury na inne wolne stanowisko sędziowskie w sądzie administracyjnym, sądzie powszechnym, sądzie wojskowym i Sądzie Najwyższym. Zgłoszenie kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie w tych sądach powoduje z mocy prawa zakończenie postępowania w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim w wojewódzkim sądzie administracyjnym.

§ 8. Osoba, która uprzednio zgłosiła swoją kandydaturę na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Najwyższym, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, wojewódzkim sądzie administracyjnym albo sądzie powszechnym, nie może, do czasu zakończenia postępowania w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim w tym sądzie, zgłosić swojej kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie w wojewódzkim sądzie administracyjnym.

§ 9. Za dzień rozpoczęcia postępowania w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim przyjmuje się dzień złożenia karty zgłoszenia w siedzibie właściwego sądu, nadania jej za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz.U. z 2023 r., poz. 1640) lub dzień wystawienia urzędowego poświadczenia odbioru w rozumieniu ustawy z dnia 17

lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz.U. z 2024 r., poz. 1557) przy złożeniu zgłoszenia do elektronicznej skrzynki podawczej sądu. Za dzień zakończenia postępowania wobec kandydata w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim przyjmuje się dzień upływu wobec kandydata terminu do złożenia zastrzeżenia od pozostawienia zgłoszenia bez rozpatrzenia albo dzień uprawomocnienia się wobec kandydata uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie:

- 1) nieuwzględnienia zastrzeżenia od pozostawienia zgłoszenia bez rozpatrzenia albo
- 2) umorzenia postępowania, albo
- 3) nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej, albo
- 4) przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 10. Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego niezwłocznie obwieszcza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” o wolnych stanowiskach sędziowskich w wojewódzkich sądach administracyjnych, wskazując wojewódzki sąd administracyjny, w którym możliwe jest objęcie wolnego stanowiska lub stanowisk.

§ 11. Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego po zasięgnięciu opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego określa zarządzeniem wzór karty zgłoszenia na wolne stanowisko sędziego w wojewódzkim sądzie administracyjnym i zakres zawartych w niej informacji, mając na względzie ustawowe warunki stawiane kandydatom do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego i możliwość ich weryfikacji przez prezesa wojewódzkiego sądu administracyjnego. Zarządzenie publikowane jest na stronie Naczelnego Sądu Administracyjnego i stronach wojewódzkich sądów administracyjnych w Biuletynie Informacji Publicznej.”;

4) w art. 6a:

a) w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) o których mowa w art. 6 § 1 pkt 1-5;”;

b) § 2a otrzymuje brzmienie:

„§ 2a. Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego niezwłocznie obwieszcza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” o wolnych stanowiskach asesorskich w wojewódzkich sądach administracyjnych, wskazując wojewódzki sąd administracyjny, w którym możliwe jest objęcie wolnego stanowiska lub stanowisk.”;

5) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. § 1. Do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego może być powołany ten, kto spełnia wymagania określone w art. 6 § 1 pkt 1-5 i 7, jeżeli pozostawał co najmniej dziesięć lat na stanowisku sędziego albo piętnaście lat na stanowisku prokuratora, prezesa, wiceprezesa, lub radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej albo przynajmniej przez piętnaście lat wykonywał zawód adwokata, radcy prawnego lub notariusza.

§ 2. Do powołania na stanowisko sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego stosuje się przepisy art. 6 § 2, § 4-6.”;

6) po art. 7 dodaje się art. 7a w brzmieniu:

„Art. 7a. § 1. Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego obwieszcza niezwłocznie w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” o wolnych stanowiskach sędziowskich w Naczelnym Sądzie Administracyjnym ze wskazaniem Izby tego sądu, w której możliwe jest objęcie wolnego stanowiska lub stanowisk.

§ 2. Osoba, która zgłosiła swoją kandydaturę na wolne stanowisko sędziowskie w Naczelnym Sądzie Administracyjnym, nie może, do czasu zakończenia postępowania w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim w Naczelnym Sądzie Administracyjnym, zgłosić swej kandydatury na inne wolne stanowisko sędziowskie w sądzie administracyjnym, sądzie powszechnym, sądzie wojskowym i Sądzie Najwyższym. Zgłoszenie kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie w tych sądach powoduje z mocy prawa zakończenie postępowania w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim w Naczelnym Sądzie Administracyjnym

§ 3. Osoba, która uprzednio zgłosiła swoją kandydaturę na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Najwyższym, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, wojewódzkim sądzie administracyjnym albo sądzie powszechnym, nie może, do czasu zakończenia postępowania w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim w tym sądzie, zgłosić swej kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie w Naczelnym Sądzie Administracyjnym.

§ 4. Do zgłoszeń na wolne stanowisko sędziowskie w Naczelnym Sądzie Administracyjnym stosuje się art. 6 § 9.

§ 5. Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego po zasięgnięciu opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego określa zarządzeniem wzór karty zgłoszenia na wolne stanowisko sędziego w Naczelnym Sądzie Administracyjnym i zakres zawartych w niej informacji, mając na względzie ustawowe warunki stawiane kandydatom do

pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego Najwyższego i możliwość ich weryfikacji przez Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego. Zarządzenie publikowane jest na stronie Naczelnego Sądu Administracyjnego w Biuletynie Informacji Publicznej.”;

7) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Art. 8. Oświadczenie o stanie majątkowym, o którym mowa w art. 87 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2024 r., poz. 334), sędziowie wojewódzkiego sądu administracyjnego składają właściwemu prezesowi wojewódzkiego sądu administracyjnego, a prezes wojewódzkiego sądu administracyjnego i sędziowie Naczelnego Sądu Administracyjnego - Prezesowi Naczelnego Sądu Administracyjnego. Analizy danych zawartych w oświadczeniu o stanie majątkowym dokonuje kolegium właściwego sądu administracyjnego.”;

8) w art. 24 § 4 po pkt 1 dodaje się punkt 1a w brzmieniu:

„1a) przedstawia Krajowej Radzie Sądownictwa kandydatów na stanowiska sędziów wojewódzkiego sądu administracyjnego;”;

9) w art. 25 § 1 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) przedstawia zgromadzeniu ogólnemu opinię o kandydatach na stanowiska sędziów lub asesorów sądowych;”

10) w art. 29 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W sprawach nieuregulowanych w ustawie do wojewódzkich sądów administracyjnych oraz sędziów, asesorów sądowych, starszych referendarzy sądowych, referendarzy sądowych, starszych asystentów sędziów, asystentów sędziów stosuje się odpowiednio przepisy o ustroju sądów powszechnych, z tym że:

1) przepisów dotyczących systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu powszechnego albo asesora sądowego nie stosuje się;

2) do wynagrodzeń sędziów stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące wynagrodzeń sędziów sądu apelacyjnego;

3) wynagrodzenie zasadnicze asesora sądowego odpowiada wynagrodzeniu zasadniczemu sędziego sądu okręgowego według stawki czwartej, powiększonemu o należną składkę z tytułu ubezpieczenia społecznego;

4) do postępowania w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu powszechnego;

- 5) termin do zgłaszania kandydatur na wolne stanowisko sędziego w wojewódzkim sądzie administracyjnym wynosi jeden miesiąc od dnia dokonania obwieszczenia, o którym mowa w art. 6 § 10;
- 6) prezes wojewódzkiego sądu administracyjnego, któremu złożono karty zgłoszenia podaje do publicznej wiadomości listę, o której mowa w art. 57ai ustawy z 27 lipca 2001 r. –Prawo o ustroju sądów powszechnych w terminie 14 dni od upływu terminu, o którym mowa w punkcie piątym.
- 7) zgromadzenie ogólne wojewódzkiego sądu administracyjnego wysłuchuje kandydatów na stanowisko sędziowskie, przy czym jeżeli na wolne stanowisko sędziowskie zostanie zgłoszona więcej niż jedna kandydatura, wysłuchanie wszystkich kandydatów odbywa się na tym samym posiedzeniu.”;
- 11) art. 43 otrzymuje brzmienie:
- „Art. § 1. Regulamin Naczelnego Sądu Administracyjnego uchwała Zgromadzenie Ogólne Sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego. Regulamin określa wewnętrzną organizację Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz zasady wewnętrznego postępowania, uwzględniając konieczność zapewnienia sprawnego funkcjonowania Naczelnego Sądu Administracyjnego, jego izb i organów, specyfikę postępowań prowadzonych przed Naczelnym Sądem oraz liczbę i rodzaj rozpoznawanych spraw.
- § 2. Regulamin podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski".”
- § 3. Liczbę stanowisk sędziowskich w Naczelnym Sądzie Administracyjnym, nie mniejszą niż 120 i nie większą niż 130, w tym ich liczbę w poszczególnych w izbach, liczbę wiceprezesów, nie większą niż 4, określa w drodze rozporządzenia Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego, mając na uwadze sprawne i efektywne wykonywanie zadań Naczelnego Sądu Administracyjnego.”;
- 12) w art. 46 § 2 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:
- „1a) przedstawia Krajowej Radzie Sądownictwa kandydatów na stanowisko sędziego;”;
- 13) w art. 47 § 1 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:
- „1a) przedstawia Zgromadzeniu Ogólnemu Sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego opinię o kandydatach na stanowiska sędziów;”;
- 14) w art. 48 § 6 uchyla się pkt 3;
- 15) art. 49 otrzymuje brzmienie:

„Art. 49. § 1. W sprawach nieuregulowanych w ustawie, do Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz do sędziów, urzędników i pracowników tego Sądu, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące Sądu Najwyższego, a w zakresie w nich nieuregulowanym - przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych. Określone w tych przepisach uprawnienia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego przysługują Prezesowi Naczelnego Sądu Administracyjnego.

§ 2. Do zgłaszania kandydatur na stanowisko wolne sędziego przewidziane do objęcia w Naczelnym Sądzie Administracyjnym stosuje się odpowiednio art. 31 § 2-11 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym oraz art.57 § 1, 7-8, art.57a, art. 57ac, art.57ad, art.57ah, art.57b, art.57e, art.57f, art.57g, art.57h, art. 59i, art. 58 § 1-3 i § 7-8 ustawy z 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, z tym że:

- 1) do zgłoszenia nie stosuje się przepisów dotyczących systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu powszechnego i asesora sądowego;
- 2) wysłuchania kandydata na stanowisko sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego dokonuje kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego i Zgromadzenie Ogólne Naczelnego Sądu Administracyjnego, Kolegium sporządza i przedstawia Zgromadzeniu opinię o kandydacie;
- 3) publikacji listy kandydatów, o której mowa w art. 57ai § 1 ustawy z 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych dokonuje Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego.”.

Art. 51.

W ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z 2024 r., poz. 1186) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 44 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

" 1. Uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej.";

2) art. 44a otrzymuje brzmienie:

"Art. 44a. Rada przedstawia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej uchwałę zawierającą wniosek o powołanie do pełnienia urzędu sędziego albo asesora sądowego wraz z uzasadnieniem.";

3) art. 44b otrzymuje brzmienie:

"Art. 44b. Rada przedstawia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej uchwałę zawierającą wnioski o mianowanie na stanowisko asesora sądowego w sądzie powszechnym wraz z uzasadnieniem.";

4) uchyla się art. 45a-45c.

Art. 52.

W ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2024 r., poz. 390) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 137 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Za przewinienia służbowe, w tym za oczywistą i rażącą obrazę przepisów prawa lub uchybienia godności urzędu, prokurator odpowiada dyscyplinarnie (przewinienia dyscyplinarne).”;

2) w art. 142 uchyla się § 1a;

3) w art. 145:

a) w § 1:

- w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) Sąd Najwyższy w składzie 2 sędziów Sądu Najwyższego i 1 ławnika Sądu Najwyższego w sprawach przewinień dyscyplinarnych wyczerpujących znamiona umyślnych przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego lub umyślnych przestępstw skarbowych;”;

- pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w drugiej instancji - Sąd Najwyższy w składzie 2 sędziów Sądu Najwyższego i 1 ławnika Sądu Najwyższego.”;

b) § 1a otrzymuje brzmienie:

„§ 1a. W sprawach, o których mowa w art. 135, orzeka w pierwszej instancji Sąd Najwyższy w składzie jednego sędziego, a w drugiej instancji - Sąd Najwyższy w składzie 3 sędziów.”;

c) w § 1b wyrazy „Odpowiedzialności Zawodowej” zastępuje się wyrazem „Karnej”;

d) po § 1b dodaje się § 1c w brzmieniu:

„§ 1c. Do wyznaczania składu Sądu Najwyższego stosuje się odpowiednio art. 73 § 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2024 r., poz. 622).”.

Art. 53.

W ustawie z dnia 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2017 r., poz. 1139) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 18 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Osoba, która na podstawie art. 15 ust. 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 9 oraz art. 65 ustawy zmienianej w art. 1 w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy spełnia wymagania do powołania na stanowisko sędziego sądu rejonowego, zachowuje to prawo do dnia 31 grudnia 2030 r.

2. Osoba, która na podstawie art. 61 § 5 ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu dotychczasowym, w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy spełnia wymagania do powołania na stanowisko sędziego sądu rejonowego ze względu na zajmowanie stanowiska asesora prokuratury przez okres co najmniej 3 lat, zachowuje to prawo do dnia 31 grudnia 2030 r.”;

2) w art. 20 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Osoba, o której mowa w art. 19 ust. 1-4, może być powołana na stanowisko sędziego sądu rejonowego, jeżeli spełnia wymagania określone w art. 61 § 1 pkt 1-6 ustawy zmienianej w art. 2, w okresie do dnia 31 grudnia 2030 r.”.

Art. 54.

W ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2024 r., poz. 622) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) sprawowania wymiaru sprawiedliwości przez zapewnienie zgodności z prawem i jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i sądów wojskowych przez rozpoznawanie środków odwoławczych oraz podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne;”;

2) w art. 3:

a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych.”;

b) uchyla się pkt 4 i pkt 4a;

3) po art. 3 dodaje się art. 3¹ w brzmieniu:

„Art. 3¹. Liczbę stanowisk sędziowskich w Sądzie Najwyższym, w tym ich liczbę poszczególnych w izbach, o których mowa w art. 3, określa w drodze rozporządzenia

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego, mając na uwadze sprawne i efektywne wykonywanie zadań Sądu Najwyższego. Liczba ta nie może być mniejsza niż 100 i większa niż 125.”;

4) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 4. § 1. Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego uchwała regulamin Sądu Najwyższego, w którym ustala wewnętrzną organizację Sądu Najwyższego, zasady wewnętrznego postępowania oraz szczegółowy zakres i sposób wykonywania czynności przez asystentów sędziego, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia sprawnego funkcjonowania Sądu Najwyższego, jego izb i organów, specyfikę postępowań prowadzonych przed Sądem Najwyższym, w tym postępowań dyscyplinarnych, oraz liczbę i rodzaj rozpoznawanych spraw.

§ 2. Regulamin Sądu Najwyższego podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.”;

5) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego przedstawia właściwym organom uwagi o stwierdzonych nieprawidłowościach lub lukach w prawie, których usunięcie jest niezbędne dla zapewnienia praworządności, sprawiedliwości społecznej i spójności systemu prawnego Rzeczypospolitej Polskiej.”;

6) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Art. 11. Organami Sądu Najwyższego są: Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Prezes Sądu Najwyższego, Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego, zgromadzenie sędziów izby Sądu Najwyższego oraz Kolegium Sądu Najwyższego.”;

7) w art. 12 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego jest powoływany przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na sześcioletnią kadencję spośród dwóch kandydatów wybranych przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego. Sędzia Sądu Najwyższego może być powołany tylko na jedną kadencję Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego. Sędzia Sądu Najwyższego powołany na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego może zajmować to stanowisko tylko do czasu przejścia w stan spoczynku, przeniesienia w stan spoczynku albo wygaśnięcia stosunku służbowego sędziego Sądu Najwyższego.”;

8) w art. 13 § 1-7 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Każdy sędzia Sądu Najwyższego ma prawo zgłosić jednego kandydata na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego.

§ 2. Zgłoszenia kandydata dokonuje się przewodniczącemu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego dokonującemu wyboru, o którym mowa w art. 12 § 2, niezwłocznie po jego rozpoczęciu.

§ 3. Zgromadzeniu Ogólnemu Sędziów Sądu Najwyższego dokonującemu wyboru, o którym mowa w art. 12 § 2, przewodniczy Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, a w przypadku, gdy nie jest to możliwe lub gdy wyraził zgodę na kandydowanie, sędzia, którego kandydatura nie została zgłoszona, najstarszy służbą na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego.

§ 4. Do podjęcia uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego w sprawie wyboru kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, wymagana jest obecność co najmniej 2/3 sędziów każdej izby. Jeżeli nie doszło do wyłonienia dwóch kandydatów albo podjęcia uchwały, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, przewodniczący Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego zamyka posiedzenie i ponownie zwołuje Zgromadzenie Ogólne w sprawie przedstawiania kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego nie później niż 4 tygodnie od dnia tego posiedzenia. Jeżeli uchwały nie podjęto ze względu na brak wymaganego kworum, do podjęcia uchwały na kolejnym posiedzeniu wymagana jest obecność co najmniej 2/3 liczby sędziów Sądu Najwyższego. Kworum, o którym mowa w zdania poprzedzających, oblicza się biorąc pod uwagę obsadzone stanowiska sędziów Sądu Najwyższego.

§ 5. Każdy sędzia uczestniczący w głosowaniu może oddać tylko jeden głos. Głosowanie jest tajne.

§ 6. Kandydatami na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego wybranymi przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego są kandydaci, którzy uzyskali największą liczbę głosów. Jeżeli dwóch lub więcej kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego uzyskało równą liczbę głosów, a uznanie ich za wybranych spowodowałoby przekroczenie liczby wybieranych kandydatów przeprowadza się ponowne głosowanie z udziałem tylko tych kandydatów. Przepis § 5 stosuje się.

§ 7. Niezwłocznie po wybraniu kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, przewodniczący Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego przekazuje Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej uchwałę, o której mowa w § 4, wraz z protokołem głosowania.”;

9) w art. 13 uchyla się § 8;

- 10) uchyla się art. 13a;
- 11) w art. 14 § 1
- a) pkt 3 otrzymuje brzmienie
- „3) opiniuje i przedstawia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatów na stanowisko Prezesa Sądu Najwyższego, wybranych przez zgromadzenie sędziów izby Sądu Najwyższego;”;
- b) § 2 otrzymuje brzmienie:
- „§ 2. W razie nieobecności lub zwolnienia stanowiska albo zawieszenia w czynnościach służbowych, Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego zastępuje, wykonując przewidziane w ustawach uprawnienia i obowiązki Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Prezes Sądu Najwyższego najstarszy służbą na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego. W braku możliwości ustalenia zastępstwa w ten sposób, Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w zakresie określonym w zdaniu poprzednim zastępuje sędzia Sądu Najwyższego, który najdłużej zajmował stanowisko Prezesa Sądu Najwyższego.”;
- 12) w art. 15:
- a) § 2 otrzymuje brzmienie:
- „§ 2. Prezes Sądu Najwyższego jest powoływany przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na pięcioletnią kadencję spośród dwóch kandydatów przedstawionych przez zgromadzenie sędziów izby Sądu Najwyższego. Sędzia Sądu Najwyższego może być powołany najwyżej na dwie nienastępujące po sobie kadencje Prezesa Sądu Najwyższego.”;
- b) § 3 otrzymuje brzmienie:
- „§ 3. Do kandydatów na stanowisko Prezesa Sądu Najwyższego oraz ich wyboru przez zgromadzenie sędziów izby Sądu Najwyższego przepisy art. 12 § 2, art. 13 stosuje się odpowiednio.”;
- c) uchyla się § 4,
- d) dodaje się § 4a w brzmieniu:
- „§ 4a. W razie nieobecności lub zwolnienia stanowiska albo zawieszenia w czynnościach służbowych, Prezesa Sądu Najwyższego zastępuje, wykonując przewidziane w ustawach uprawnienia i obowiązki, najstarszą służbą na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego przewodniczący wydziału w izbie, którą kieruje ten Prezes. W braku możliwości ustalenia zastępstwa w ten sposób, Prezesa Sądu Najwyższego w

zakresie określonym w zdaniu poprzednim zastępuje, najstarszy służbą na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego sędzia orzekający w izbie, którą kieruje Prezes.”;

13) uchyla się art. 15a-15d;

14) w art. 16 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Organami samorządu sędziów Sądu Najwyższego są: Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego, zgromadzenie sędziów izby Sądu Najwyższego oraz Kolegium Sądu Najwyższego.”;

15) uchyla się art. 16a;

16) w art. 17:

a) § 1:

- pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) dokonywanie wyboru dwóch kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego oraz przedstawianie ich Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej”;

- po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) opiniowanie kandydatów na stanowisko sędziów Sądu Najwyższego;”;

b) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Zgromadzeniu Ogólnemu Sędziów Sądu Najwyższego przewodniczy Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, z uwzględnieniem art. 13 § 3 oraz art. 14 § 2.”;

c) § 2a otrzymuje brzmienie:

„§ 2a. O terminie i porządku posiedzenia Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego zawiadamia sędziów Sądu Najwyższego najpóźniej 7 dni przed dniem posiedzenia, z uwzględnieniem art. 13 § 4 zdanie czwarte.”;

d) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Do podjęcia uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego wymagana jest obecność co najmniej 2/3 liczby sędziów każdej z izb. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. Głosowanie jest tajne, jeżeli żądanie takie zgłosi co najmniej 3 sędziów z obecnych na posiedzeniu członków zgromadzenia.”;

17) w art. 19 § 1:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) dokonywanie wyboru dwóch kandydatów na stanowisko Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą danej izby;”;

b) dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) opiniowanie kandydatów na wolne stanowisko sędziego Sądu Najwyższego w danej izbie;”;

18) uchyla się art. 19a-b;

19) w art. 21 uchyla się § 1a;

20) uchyla się Rozdział 2a;

21) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Art. 23 § 1. Do właściwości Izby Cywilnej należą sprawy z zakresu prawa cywilnego, gospodarczego, własności intelektualnej, rodzinnego i opiekuńczego, a także sprawy dotyczące rejestracji przedsiębiorców i rejestracji zastawów.

§ 2. Do właściwości Izby należą także skargi dotyczące przewlekłości postępowania w tych sprawach przed sądem apelacyjnym oraz skargi dotyczące przewlekłości postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach wymienionych w art. 25 § 1.”;

22) art. 24 otrzymuje brzmienie:

„Art. 24 § 1. Do właściwości Izby Karnej należą sprawy rozpoznawane na podstawie ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz.U. z 2025 r., poz. 46), ustawy z dnia 10 września 1999 r. - Kodeks karny skarbowy (Dz.U. z 2023 r., poz. 654 i 818), ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. z 2024 r., poz. 334), oraz inne sprawy, do których stosuje się przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego, w tym sprawy dyscyplinarne i sprawy o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej lub tymczasowe aresztowanie sędziów Sądu Najwyższego, sędziów, asesorów sądowych, prokuratorów i asesorów prokuratury, a także sprawy podlegające orzecznictwu sądów wojskowych.

§ 2. Do właściwości Izby należą także skargi dotyczące przewlekłości postępowania w tych sprawach przed sądem apelacyjnym.”;

23) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Art. 25. § 1. Do właściwości Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych należą sprawy z zakresu prawa pracy, ubezpieczeń społecznych i sprawy publiczne, w tym sprawy z zakresu zamówień publicznych oraz sprawy rejestrowe, z wyłączeniem spraw dotyczących rejestracji przedsiębiorców i rejestracji zastawów, a także sprawy z zakresu ochrony konkurencji i konsumentów oraz z zakresu praktyk nieuczciwie wykorzystujących przewagę kontraktową, jak również sprawy z zakresu regulacji energetyki, telekomunikacji i poczty, transportu kolejowego oraz z zakresu regulacji rynku wodno-kanalizacyjnego.

§ 2. Do właściwości Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych należy także rozpoznawanie:

- 1) protestów wyborczych i protestów przeciwko ważności referendum ogólnokrajowego i referendum konstytucyjnego oraz stwierdzanie ważności wyborów i referendum, a także spraw, w których złożono środki odwoławcze od uchwał Państwowej Komisji Wyborczej;
 - 2) odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa w przypadkach przewidzianych w przepisach szczególnych;
 - 3) spraw, w których złożono odwołanie od decyzji Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji;
 - 4) spraw, w których złożono odwołanie od postanowienia Państwowej Komisji do spraw przeciwdziałania wykorzystaniu seksualnemu małoletnich poniżej lat 15;
 - 5) spraw, w których wniesiono apelację od decyzji administracyjnej Państwowej Komisji do spraw badania wpływów rosyjskich na bezpieczeństwo wewnętrzne Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2007-2022, o której mowa w art. 36 pkt 1 ustawy z dnia 14 kwietnia 2023 r. o Państwowej Komisji do spraw badania wpływów rosyjskich na bezpieczeństwo wewnętrzne Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2007-2022 (Dz.U. z 2024 r., poz. 548);
 - 6) spraw z zakresu przeniesienia sędziego Sądu Najwyższego w stan spoczynku;
 - 7) skarg dotyczących przewlekłości postępowania przed sądem apelacyjnym w sprawach wymienionych w art. 25 § 1;
 - 8) skarg dotyczących przewlekłości postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach wymienionych w art. 23 § 1 oraz w sprawach wymienionych w art. 24 § 1;
 - 9) innych spraw z zakresu prawa publicznego niezastrzeżonych do właściwości innych izb Sądu Najwyższego.”;
- 24) uchyla się art. 26;
- 25) uchyla się art. 27a;
- 26) art. 29 otrzymuje brzmienie:
„Art. 29. Do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego powołuje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, w terminie trzech miesięcy od dnia przedstawienia wniosku Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.”;
- 27) art. 30 otrzymuje brzmienie:

„Art. 30. § 1. Do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego może być powołany ten, kto:

- 1) posiada obywatelstwo polskie i korzysta z pełni praw cywilnych i publicznych, a także nie był prawomocnie skazany za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe lub nie wydano prawomocnego wyroku warunkowo umarzającego postępowanie karne w sprawie popełnienia przestępstwa umyślnego ściganego z oskarżenia publicznego lub umyślnego przestępstwa skarbowego;
- 2) jest nieskazitelnego charakteru;
- 3) ukończył wyższe studia prawnicze w Rzeczypospolitej Polskiej i uzyskał tytuł magistra lub zagraniczne studia prawnicze uznane w Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy prawniczej;
- 5) jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego;
- 6) ma co najmniej dziesięcioletni staż na stanowisku sędziego;
- 7) nie pełnił służby, nie pracował ani nie był współpracownikiem organów bezpieczeństwa państwa, wymienionych w art. 5 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U. z 2023 r., poz. 102).

§ 2. Wymagania, o których mowa w § 1 pkt 6, nie dotyczą osoby, która:

- 1) ma co najmniej 15-letni staż na stanowisku prokuratora albo co najmniej przez 15 lat wykonywała w Polsce zawód adwokata, radcy prawnego lub notariusza;
- 2) ma co najmniej 15-letni staż na stanowisku Prezesa Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, jej wiceprezesa lub radcy;
- 3) posiada tytuł naukowy profesora albo stopień naukowy doktora habilitowanego w dyscyplinie nauki prawne i pracowała w polskiej szkole wyższej, Polskiej Akademii Nauk, instytucie naukowo-badawczym lub innej placówce naukowej.

§ 3. Jeżeli kandydat ma staż na stanowisku sędziego i pełnił stanowisko lub wykonywał zawód, o którym mowa w § 2 pkt 1 lub 2, wymagany łączny okres stażu na stanowisku sędziego i pełnienia stanowiska lub wykonywania zawodu wynosi co najmniej 12 lat.

§ 4. Do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego może być powołany ten, kto zajmował jedno ze stanowisk określonych w § 1 pkt 6 lub § 2 w okresie dwóch lat bezpośrednio przed zgłoszeniem na wolne stanowisko sędziowskie.

§ 5. Wymagania, o których mowa w § 1 pkt 7, stosuje się do osób urodzonych przed dniem 1 sierpnia 1972 r.”;

28) dodaje się art. 30a w brzmieniu:

„Art. 30a § 1. Kandydatury na wolne stanowisko sędziego Sądu Najwyższego są rozpatrywane w postępowaniu konkursowym, które toczy się przed organami Sądu Najwyższego oraz Krajową Radą Sądownictwa.

§ 2. Celem postępowania konkursowego jest wyłonienie kandydatów o najwyższym poziomie wiedzy prawniczej, najwyższych kwalifikacjach etycznych i najlepszych predyspozycjach osobowościowych do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego.”;

29) w art. 31:

a) § 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Każdy, kto spełnia warunki do objęcia stanowiska sędziego Sądu Najwyższego, może zgłosić swoją kandydaturę w konkursie na wolne stanowisko sędziego Sądu Najwyższego w ciągu miesiąca od obwieszczenia, o którym mowa w § 1.

§ 3. Kandydaturę zgłasza się Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego przez złożenie karty zgłoszenia kandydata na wolne stanowisko sędziego Sądu Najwyższego we wskazanej w obwieszczeniu izbie.”;

b) uchyla się § 3a–3d;

c) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Do karty zgłoszenia kandydata na wolne stanowisko sędziego Sądu Najwyższego kandydat może dołączyć także inne dokumenty popierające jego kandydaturę, w szczególności opinie i rekomendacje.”;

d) po § 4 dodaje się § 5–13 w brzmieniu:

„§ 5. Do karty zgłoszenia kandydata na wolne stanowisko sędziego Sądu Najwyższego kandydat dołącza ponadto:

1) informację z Krajowego Rejestru Karnego dotyczącą osoby kandydata i zaświadczenie stwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego, chyba że kandydatem jest sędzia lub prokurator;

2) jeżeli kandydat jest urodzony przed dniem 1 sierpnia 1972 r. – złożone w postaci papierowej oświadczenie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów (Dz.U. z 2023 r., poz. 342 ze zm.), albo informację, o której mowa w art. 7 ust. 3a tej ustawy.

§ 6. Jeżeli zgłoszenie na wolne stanowisko sędziego Sądu Najwyższego nie spełnia wymagań formalnych, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego wzywa kandydata do jego uzupełnienia w terminie 7 dni.

§ 7. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego pozostawia bez rozpoznania kandydaturę zgłoszoną po upływie terminu, nieuzupełnioną lub niespełniającą warunków określonych w art. 30 § 1 pkt 1, 3, 5, 6 i 7 oraz § 2–4. Na postanowienie o pozostawieniu kandydatury bez rozpoznania kandydatowi przysługuje odwołanie do Kolegium Sądu Najwyższego w terminie 14 dni od jego doręczenia.

§ 8. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego po stwierdzeniu spełnienia przez kandydata warunków określonych w art. 30 § 1 pkt 1, 3, 5, 6 i 7 oraz § 2–4 zarządza, w terminie nie dłuższym niż czternaście dni od dnia zgłoszenia, dokonanie oceny kwalifikacji kandydata przez co najmniej dwóch wyznaczonych sędziów lub sędziów w stanie spoczynku z tej Izby Sądu Najwyższego, w której kandydat zamierza objąć stanowisko. Zarządzenie podlega opublikowaniu w Biuletynie Informacji Publicznej. Po sporządzeniu ocen przez wyznaczonych sędziów Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego przedstawia kandydaturę wraz z oceną kwalifikacji właściwej izbie Sądu Najwyższego, która wysłuchuje kandydata na posiedzeniu zgromadzenia sędziów izby, ze szczególnym uwzględnieniem okoliczności decydujących o spełnieniu kryteriów, o których mowa w art. 30 § 1 pkt 2 i 4. Jeżeli na wolne stanowisko sędziowskie zostanie zgłoszona więcej niż jedna kandydatura, wysłuchanie wszystkich kandydatów odbywa się na tym samym posiedzeniu.

§ 9. Po wysłuchaniu kandydata przez zgromadzenie sędziów izby Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego ustala termin Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego, które wysłuchuje kandydata i rozpatruje kandydaturę. Jeżeli na wolne stanowisko sędziego Sądu Najwyższego zostanie zgłoszona więcej niż jedna kandydatura, wysłuchanie kandydatów i rozpatrzenie wszystkich kandydatur odbywa się na tym samym posiedzeniu.

§ 10. Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego przeprowadza głosowanie osobno nad każdą ze zgłoszonych kandydatur. Po przeprowadzeniu głosowania Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego przekazuje Krajowej Radzie Sądownictwa listę kandydatów wraz z protokołem głosowania.

§ 11. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego po zasięgnięciu opinii Kolegium Sądu Najwyższego określa wzór karty zgłoszenia na wolne stanowisko sędziego w Sądzie Najwyższym i zakres zawartych w niej informacji, mając na względzie ustawowe

warunki stawiane kandydatom do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego i możliwość ich weryfikacji przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego.

§ 12. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego prowadzi i aktualizuje listę sędziów Sądu Najwyższego w stanie spoczynku, którzy wyrazili zgodę na sporządzanie ocen kwalifikacyjnych kandydatów na wolne stanowisko sędziego Sądu Najwyższego. Listę prowadzi się z podziałem na poszczególne Izby Sądu Najwyższego i każdorazowo podlega ona opublikowaniu w Biuletynie Informacji Publicznej. Sędzia Sądu Najwyższego w stanie spoczynku zgodę, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, wyraża dokonując pisemnego zgłoszenia Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego; zgoda może być w każdym czasie cofnięta.

§ 13. Sędziemu Sądu Najwyższego w stanie spoczynku wyznaczonemu przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego do dokonania oceny kwalifikacji kandydata na wolne stanowisko sędziego Sądu Najwyższego przysługuje za sporządzenie każdej oceny kwalifikacyjnej wynagrodzenie w formie dodatku funkcyjnego.”;

30) art. 35 otrzymuje brzmienie:

„Art. 35 § 1. Sędzia Sądu Najwyższego obejmuje stanowisko w izbie, w której ubiegał się o wolne stanowisko sędziego Sądu Najwyższego, wskazanej w uchwale Krajowej Rady Sądownictwa obejmującej wniosek, o którym mowa w art. 29 (miejsce służbowe sędziego Sądu Najwyższego).

§ 2. Sędzia Sądu Najwyższego może zostać przeniesiony na stanowisko w innej izbie wyłącznie na jego wniosek lub za jego zgodą. O przeniesieniu sędziego Sądu Najwyższego na stanowisko w innej izbie, na jego wniosek lub za jego zgodą, decyduje w drodze uchwały Krajowa Rada Sądownictwa, na wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego złożony po zasięgnięciu opinii Kolegium Sądu Najwyższego i za zgodą zgromadzenia sędziów izby Sądu Najwyższego, w której sędzia zamierza objąć stanowisko.

§ 3. Z ważnych powodów sędzia Sądu Najwyższego, za jego zgodą, może zostać wyznaczony przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego do orzekania na czas określony, nie dłuższy niż 6 miesięcy, w innej izbie.

§ 4. W razie niemożności utworzenia składu orzekającego albo z innych ważnych powodów, sędzia Sądu Najwyższego może zostać wyznaczony przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego do wzięcia udziału w rozpoznaniu określonej sprawy w innej izbie Sądu Najwyższego. Wyznaczenie sędziego Sądu Najwyższego do wzięcia

udziału w rozpoznaniu określonej sprawy w innej izbie Sądu Najwyższego następuje na podstawie losowania.”;

31) w art. 45 uchyla się § 3;

32) w art. 48 § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. W związku z pełnioną funkcją sędziemu Sądu Najwyższego przysługuje dodatek funkcyjny, którego wysokość ustala się z zastosowaniem mnożników podstawy ustalenia wynagrodzenia, o której mowa w § 2. W przypadkach wskazanych w ustawie dodatek funkcyjny może być przyznany sędziemu Sądu Najwyższemu w stanie spoczynku.”;

33) w art. 59 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W sprawach dyscyplinarnych sędziów oraz innych postępowaniach dyscyplinarnych, w których Sąd Najwyższy jest właściwy na podstawie przepisów odrębnych ustaw, uczestniczą ławnicy Sądu Najwyższego.”;

34) w art. 72:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sędzia Sądu Najwyższego odpowiada dyscyplinarnie za przewinienia służbowe (dyscyplinarne), w tym za oczywistą i rażącą obrazę przepisów prawa lub uchybienie godności urzędu.”,

b) w § 6 uchyla się pkt 3;

35) art. 73 otrzymuje brzmienie:

„Art. 73. § 1. Sądem dyscyplinarnym w sprawach dyscyplinarnych dla sędziów Sądu Najwyższego jest:

1) w pierwszej instancji - Sąd Najwyższy w składzie 2 sędziów Sądu Najwyższego i 1 ławnika Sądu Najwyższego;

2) w drugiej instancji - Sąd Najwyższy w składzie 3 sędziów Sądu Najwyższego i 2 ławników Sądu Najwyższego.

§ 2. Sądem dyscyplinarnym dla sędziów Sądu Najwyższego w sprawach, o których mowa w art. 55 § 1 i 2, jest:

1) w pierwszej instancji - Sąd Najwyższy w składzie 3 sędziów Sądu Najwyższego;

2) w drugiej instancji - Sąd Najwyższy w składzie 5 sędziów Sądu Najwyższego.

§ 3. Prawo orzekania w sądzie dyscyplinarnym przysługuje wszystkim sędziom Sądu Najwyższego, z wyjątkiem Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Prezesów Sądu Najwyższego oraz Rzecznika Dyscyplinarnego i jego zastępcy.

§ 4. Skład sądu dyscyplinarnego w zakresie składu sędziów Sądu Najwyższego wyznacza Kolegium Sądu Najwyższego w drodze losowania z listy sędziów Sądu Najwyższego, z

tym że w składzie sądu pierwszej instancji zasiada jeden sędzia stale orzekający w sprawach karnych, pełniąc funkcję przewodniczącego składu, oraz jeden sędzia stale orzekający w sprawach, w których orzeka obwiniony, a w składzie sądu drugiej instancji – przynajmniej jeden sędzia stale orzekający w sprawach karnych, pełniąc funkcję przewodniczącego składu i przynajmniej jeden sędzia stale orzekających w sprawach należących do właściwości izby, w której stanowisko zajmuje obwiniony. W przypadku, gdy w składzie sądu drugiej instancji w drodze losowania wyznaczono dwóch sędziów orzekających w sprawach karnych, funkcję przewodniczącego składu pełni sędzia starszy służbą na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego”;

36) w art. 75:

a) uchyla się § 1a,

b) w § 4 wyrazy „w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej” zastępuje się wyrazami „w sądzie dyscyplinarnym”;

37) uchyla się art. 79;

38) art. 82 otrzymuje brzmienie:

„Art. 82. Jeżeli Sąd Najwyższy, rozpoznając kasację lub inny środek odwoławczy, poweźmie poważne wątpliwości co do wykładni przepisów prawa będących podstawą wydanego rozstrzygnięcia, może odroczyć rozpoznanie sprawy i przedstawić zagadnienie prawne do rozstrzygnięcia składowi 7 sędziów tego sądu.”;

39) uchyla się art. 89-95;

40) w załączniku do ustawy po lp. 4 dodaje się lp. 5 w brzmieniu:

5	Sędzia Sądu Najwyższego w stanie spoczynku wyznaczony do dokonania oceny kwalifikacji kandydata na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Najwyższym	0,2
---	---	-----

Art. 55.

W ustawie z dnia 6 marca 2018 r. o Rzeczniku Małych i Średnich Przedsiębiorców (Dz.U. z 2023 r. poz. 1668) w art. 9 ust. 1 uchyla się pkt 6.

Art. 56.

W ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2024 r., poz. 1571) uchyla się art. 121a.

Art. 57.

W ustawie z dnia 30 sierpnia 2019 r. o Państwowej Komisji do spraw przeciwdziałania wykorzystaniu seksualnemu małoletnich poniżej lat 15 (Dz.U. z 2024 r. poz. 94) art. 3 ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) kierowanie do Prokuratora Generalnego wniosków o wniesienie kasacji od prawomocnego orzeczenia kończącego sprawę w zakresie przestępstw, o których mowa w art. 1 pkt 2, oraz o objęciu prowadzonych postępowań szczególnym nadzorem;”.

Art. 58.

W ustawie z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2020 r., poz. 190) uchyla się art. 7 i art. 12.

Rozdział 6**Przepisy przejściowe i dostosowujące****Art. 59.**

Postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego, sędziego sądu apelacyjnego, sędziego sądu okręgowego, sędziego sądu rejonowego, sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego, sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, sędziego wojskowego sądu okręgowego, sędziego wojskowego sądu garnizonowego lub asesora sądowego w sądzie administracyjnym, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, ulegają umorzeniu z mocy prawa z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 60.

1. Postępowanie przed Sądem Najwyższym w przedmiocie odwołania od uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy ulega umorzeniu z mocy prawa z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, postępowanie przed Krajową Radą Sądownictwa w części, w jakiej to postępowanie zostało zakończone uchwałą o przedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, podlega wznowieniu na zasadach określonych w niniejszej ustawie. Przepisy art. 34–37 stosuje się.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się w postępowaniu w przedmiocie odwołania od uchwały, w której:

- 1) do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego została przedstawiona osoba, o której mowa w art. 18 lub 20 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw;
- 2) odmówiono przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego osobie będącej asesorem sądowym;
- 3) odmówiono przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego osobie będącej asesorem sądowym w wojewódzkim sądzie administracyjnym;
- 4) odmówiono przedstawienia wniosku o powoływanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego osobie powracającej na to stanowisko, chyba że osoba ta została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego na skutek uchwały, o której mowa w art. 2 ust. 1.

Art. 61.

1. Znosi się Izbę Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych oraz Izbę Odpowiedzialności Zawodowej.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy:

- 1) ustaje Kadencja Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych oraz Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Odpowiedzialności Zawodowej;
- 2) ustaje członkostwo członków i zastępców członków Kolegium Sądu Najwyższego wybranych przez zgromadzenia sędziów Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych oraz Izby Odpowiedzialności Zawodowej;
- 3) Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego staje się Izbą Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego, a Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego staje się Prezesem Sądu Najwyższego kierującym pracą Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego w rozumieniu ustawy zmienianej w art. 54;
- 4) sędziowie Sądu Najwyższego orzekający w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych stają się sędziami orzekającymi w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego w rozumieniu ustawy zmienianej w art. 54.

Art. 62.

1. Sprawy wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego przekazuje w terminie 14 dni od wejścia w życie niniejszej ustawy do Izb Sądu Najwyższego ustawowo właściwych do ich rozpoznania.
2. Właściwość Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych określa się na podstawie art. 25 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.
3. Wszystkie czynności procesowe w sprawach, o których mowa w ust. 1, wymagają powtórzenia.
4. Sprawy, o których mowa w ust. 1, wszczęte na skutek skargi nadzwyczajnej rozpoznaje Sąd Najwyższy w składzie 2 sędziów Sądu Najwyższego oraz 1 ławnika Sądu Najwyższego. Jeżeli skarga nadzwyczajna dotyczy orzeczenia wydanego w wyniku postępowania, w którego toku orzeczenie wydał Sąd Najwyższy, wówczas sprawę rozpoznaje Sąd Najwyższy w składzie 5 sędziów Sądu Najwyższego oraz 2 ławników Sądu Najwyższego.

Art. 63.

1. Przy rozpoznaniu skarg nadzwyczajnych wniesionych do Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych oraz przekazanych do właściwych Izb Sądu Najwyższego, stosuje się art. 89 § 3 i § 4, art. 90–93 i art. 95 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym w brzmieniu dotychczasowym.
2. Uwzględnienie skargi nadzwyczajnej, o której mowa w ust. 1, w oparciu o podstawę wskazaną w art. 89 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, w brzmieniu dotychczasowym, jest niedopuszczalne.

Art. 64.

1. W sprawach rozpoznawanych przez Sąd Najwyższy w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej właściwa jest Izba Karna tego Sądu, z wyłączeniem spraw, o których mowa w art. 27a § 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym.
2. Sprawy wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej, z wyłączeniem spraw, o których mowa w art. 27a § 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego

przekazuje w terminie 14 dni od wejścia w życie niniejszej ustawy do Izby Karnej Sądu Najwyższego. Sprawy te podlegają rozpoznaniu od początku w danej instancji.

Art. 65.

1. Sprawy, o których mowa w art. 27a § 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy orzeczeniem w pierwszej instancji w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego przekazuje, w terminie 14 dni od wejścia w życie niniejszej ustawy, Prezesowi Sądu Najwyższego kierującemu pracą Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych, w celu przekazania akt spraw sądowi pracy właściwemu rzeczowo i miejscowo do dalszego ich prowadzenia. Czynności dokonane w tych sprawach pozostają w mocy, chyba że sąd pracy postanowi inaczej.

2. Sprawy, o których mowa w art. 27a § 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, w których w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej wydano nieprawomocne przed dniem wejścia ustawy w życie orzeczenie w pierwszej instancji, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego przekazuje, w terminie 14 dni od wejścia w życie niniejszej ustawy, Prezesowi Sądu Najwyższego kierującemu pracą Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w celu ich dalszego prowadzenia, w tym rozpoznania środka odwoławczego. Sprawy te rozpoznaje w drugiej instancji Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów.

3. W sprawach, o których mowa w ust. 2, Sąd Najwyższy uchyla zaskarżone orzeczenie i przekazuje sprawę sądowi pracy właściwemu rzeczowo i miejscowo do jej dalszego prowadzenia. Czynności dokonane w tych sprawach pozostają w mocy, chyba że sąd pracy postanowi inaczej.

Art. 66.

Krajowa Rada Sądownictwa w terminie do 28 lutego 2026 r. wskazuje osobie powołanej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznej stanowisko w izbie Sądu Najwyższego, o której mowa w art. 3 ustawy o Sądzie Najwyższym, z uwzględnieniem liczby stanowisk w poszczególnych Izbach, kierując się dotychczasowym doświadczeniem zawodowym oraz potrzebami wynikającymi z obciążenia zadaniami poszczególnych izb Sądu Najwyższego, chyba że w stosunku do tej osoby zachodzą przesłanki do podjęcia uchwały, o której mowa w art. 5.

Art. 67.

1. Do czasu uchwalenia przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego regulaminu Sądu Najwyższego pozostają w mocy przepisy regulaminu Sądu Najwyższego, określonego w drodze rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, w zakresie niesprzecznym z przepisami niniejszej ustawy.

2. Do czasu określenia zgodnie z art. 3¹ ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym liczby stanowisk sędziowskich w Sądzie Najwyższym, w tym w poszczególnych izbach, o których mowa w art. 3 pkt 1-3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, liczbę stanowisk sędziowskich określają przepisy regulaminu Sądu Najwyższego obowiązujące w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy z tym, że za liczbę stanowisk w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych przyjmuje się liczbę stanowisk w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 68.

1. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego w terminie sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy może zaproponować nowe warunki pracy i płacy pracownikom Sądu Najwyższego dotychczas zatrudnionym lub wykonującym zadania w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych lub Izbie Odpowiedzialności Zawodowej, uwzględniając posiadane przez nich kwalifikacje, przebieg dotychczasowej pracy oraz potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych izb Sądu Najwyższego.

2. Pracownicy, o których mowa w ust. 1, w terminie 14 dni od dnia otrzymania propozycji nowych warunków pracy i płacy składają oświadczenia o przyjęciu albo o odmowie przyjęcia proponowanych warunków. Niezłożenie oświadczenia w tym terminie jest równoznaczne z odmową przyjęcia nowych warunków pracy i płacy.

3. W razie nieprzyjęcia proponowanych warunków pracy i płacy stosunek pracy rozwiązuje się z upływem okresu równego okresowi wypowiedzenia, licząc od miesiąca następującego po miesiącu, w którym pracownik złożył oświadczenie o odmowie przyjęcia proponowanych warunków, lub od dnia, do którego mógł złożyć takie oświadczenie. Rozwiązanie stosunku pracy w tym trybie powoduje dla pracownika skutki, jakie prawo pracy wiąże z rozwiązaniem stosunku pracy przez pracodawcę za wypowiedzeniem.

4. Pracownikom, o których mowa w ust. 1, którym nie zostaną przedstawione nowe warunki pracy i płacy, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego wypowiada stosunki pracy.

5. Pracownikom, których stosunek pracy ulega rozwiązaniu przysługuje odprawa pieniężna ustalana na zasadach określonych w art. 8 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U. z 2024 r., poz. 61).

Art. 69.

1. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego w terminie miesiąca od wejścia w życie ustawy informuje sędziów Sądu Najwyższego w stanie spoczynku o tworzeniu listy, o której mowa w art. 31 § 12 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Zgoda sędziego Sądu Najwyższego w stanie spoczynku na sporządzanie ocen kwalifikacji kandydatów na wolne stanowisko sędziego Sądu Najwyższego następuje w formie pisemnego zgłoszenia kierowanego do Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w terminie miesiąca od otrzymania informacji, o której mowa w ust. 1.

Art. 70.

Do czasu uchwalenia przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego regulaminu Naczelnego Sądu Administracyjnego pozostają w mocy przepisy regulaminu Sądu Najwyższego, określone w drodze rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 43 ustawy z 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych, w zakresie niesprzecznym z przepisami niniejszej ustawy.

Art. 71.

Kolegia sądów powszechnych w składzie określonym na podstawie przepisów dotychczasowych działają do czasu wyboru członków tych kolegiów przez właściwe zgromadzenia ogólne sędziów, nie dłużej jednak niż przez okres dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 72.

1. Prezesi sądów apelacyjnych i prezesi sądów okręgowych w terminie miesiąca od wejścia w życie ustawy informują sędziów w stanie spoczynku o tworzeniu listy, o której mowa w art. 57ah § 1a ustawy z 21 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Zgoda sędziego w stanie spoczynku na sporządzanie ocen kwalifikacji kandydatów na wolne stanowisko sędziego następuje w formie pisemnego zgłoszenia kierowanego do właściwego prezesa sądu w terminie miesiąca od otrzymania informacji, o której mowa w § 1.

Art. 73.

Wnioski złożone w oparciu o dotychczasowe brzmienie, art. 23 § 4-5 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych, art. 42a § 3-4 ustawy z 21 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, art. 5a § 1-2 ustawy z 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych i art. 29 § 5-6 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 o Sądzie Najwyższym, nierozpoznane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, jak również odwołania od postanowień wydanych po rozpoznaniu tych wniosków, traktuje się jako nierozpoznane sprawy w przedmiocie wniosków o wyłączenie sędziego i rozpoznaje się we właściwym trybie.

Rozdział 7

Przepis końcowy

Art. 74.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 31 stycznia 2026 r., z wyjątkiem art. 29, art. 49 pkt 1-11, 24, 26 i 28, art. 56, art. 58 i art. 71, które wchodzi w życie z upływem 14 dni od dnia ogłoszenia.